Istoria a trei regi
Un studiu despre zdrobire
Gene Edwards

Lampadarul de Aur
I
Titlul original al cărţii:
Gene Edwards: **A Tale of Three Kings**
Christian Books
Auburne, Mâine

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
EDWARDS, GENE
Istoria a trei regi / Gene Edwards; trad. Szabó Mărioara Oradea: Lampadarul de Aur, 2011 ISBN ISBN 978 – 973 – 8090 – 81 – 1
Szabó, Mărioara (trad.) 21.111 (73) – 97 = 135.1
Consilier editorial: Hubert Emerich. Coperta: Paula Cionca.

Dedicaţie

Creştinilor cu inimi zdrobite, care au ieşit din grupări autoritariste şi care sunt în căutare de alinare, vindecare şi speranţă. Fie ca, într-un fel sau altul, să găsiţi vindecare şi să mergeţi mai departe cu Cel care este libertatea.

Şi creştinilor care au avut sau au parte în prezent de experienţa sfâşietoare a dezbinării în cadrul părtăşiei voastre. Fie ca această povestire să vă aducă lumină, limpezire şi mângâiere. Şi fie ca şi voi să găsiţi, într-un fel sau altul, vindecare şi să mergeţi mai departe cu Cel care este pacea.

Şi fie ca voi toţi, din ambele categorii, să fiţi complet vindecaţi, încât să mai puteţi răspunde chemării Celui care cere totul, întrucât El este totul.

Lampadarul de Aur str. A>. rel Vlaicu 15
410 243 – Oradea tel. 0359 432 805
fax. 0259 447 442
lampadarrdslink.ro
http://www.lampadaruldeaur.ro

Recunoştinţă

Lui Helen, Carman şi Patty pentru ajutorul oferit la pregătirea acestei cărţi; şi lui Brad, care a făcut coperta.

Prefaţă la a doua ediţie

Cu excepţia cazurilor specificate, toate citatele biblice sunt din versiunea în limba română – NTR – Biblia, 2007, International Bible Society.

Când am scris *Istoria a trei regi,* aş fi fost încurajat să ştiu că ea va mai avea două sau trei ediţii. Am subapreciat complet numărul de creştini devastaţi de pretutindeni. Cartea a fost destinată unui număr relativ mic de cititori – creştinii afectaţi de mişcarea autoritaristă. Totuşi, ea a ajuns în mâinile unui public mult mai larg. Este un public alcătuit din creştini afectaţi de dezbinări în cadrul bisericilor şi de ciocniri personale între creştini.

Am fost puţin înfricoşat de primirea de care a avut parte această carte, precum şi de faptul că această primire a fost la o scară atât de largă. Numărul de păstori şi lucrători creştini care au comandat cartea în extrem de multe exemplare, pentru a o oferi credincioşilor, a fost aproape fenomenal. Faptul că *Istoria a trei regi* a ajuns să fie jucată pe scenă şi să fie citită în public de la amvoane a transformat frica sfântă în uluire. Este evident că există multă durere şi răni în creştinism, şi rareori cineva vorbeşte sau se ocupă de aşa ceva. Sper că această carte, împreună cu Letters to a Devastated

Christian *(Scrisori către un creştin devastat)* şi Our Mission *(Misiunea noastră),* va servi acelor nevoi.

Prefaţa autorului

De ce această carte, şi care este scopul ei? Probabil că putem merge în căutarea răspunsului până la poştaşul meu! Din anumite motive, necunoscute mie, primesc scrisori din întreaga lume. Cu câţiva ani în urmă a început să crească numărul de scrisori de la creştini devastaţi de mişcarea autoritaristă care se răspândise atât de mult în rândul grupărilor evanghelice. În cele din urmă a apărut o reacţie la acest totalitarism. În scurt timp a pornit un exod în masă. Întâmplările relatate de aceşti fugari spirituali sunt adeseori înspăimântătoare şi uneori incredibile. Nu sunt nicidecum sigur dacă doctrina însăşi e cea care provoacă un măcel de asemenea proporţii, sau incorecta transpunere în practică a acestei doctrine. Indiferent care ar fi cauza, în cei peste treizeci de ani de când slujesc în cadrul creştinătăţii evanghelice, nu am văzut niciodată altceva care să-i fi pustiit atât de profund pe mulţi creştini. Distrugerea pare a fi universală, iar refacerea – aproape egală cu zero.

Cartea aceasta reflectă grija mea pentru această mulţime de creştini încurcaţi, cu inimi zdrobite şi, adeseori, plini de amărăciune, care s-au trezit cu vieţile spirituale făcute praf şi care bâjbâie în căutarea unui cât de slab cuvânt de speranţă.

Acest accent pus pe supunere şi autoritate din cercurile evanghelice a apărut destul de recent şi nu prea există încă suficiente scrieri care să îl echilibreze sau să îl atenueze. Cu siguranţă că s-au tipărit foarte puţine cărţi care să-i mângâie sau să-i sfătuiască pe aceşti creştini virtual distruşi. Cred că această carte

va servi întrucâtva la împlinirea acestei nevoi. Sincer spun: singura altă lucrare pe care o pot recomanda este micuţa carte, devenită clasică, a lui Orwell – Animal Farm *(Ferma animalelor)*. Îndemn – chiar implor – pe fiecare cititor al *Istoriei a trei regi* să citească şi această carte.

Iubite cititor, în mod sigur cartea aceasta nu a fost concepută să devină o muniţie suplimentară pentru artileria ta, ca să poţi să îi faci mai uşor praf pe adversarii tăi, indiferent care ar fi punctul tău de vedere. Te implor să renunţi la asemenea metode străvechi şi brutale. Cartea aceasta a fost menită pentru vindecare individuală şi pentru clipele de meditaţie în singurătate.

Un ultim cuvânt: *Istoria a trei regi* este completată de cartea *Scrisori către un creştin devastat,* care a fost scrisă în mod special pentru a oferi sfaturi practice creştinilor ce au suferit naufragiu din cauza atitudinii altor creştini. Sper că ambele cărţi vor transmite o notă de speranţă, chiar dacă acea notă se aude slab.

Gene Edwards

Istoria a trei regi

„Ei întronează regi, dar fără Mine, pun căpetenii fără consimţământul Meu”.

(Osea 8: 4)

Ei bine, iubite cititor, ce plăcut e să fim din nou împreună! Este un privilegiu să-mi petrec acest timp cu tine. Îţi mulţumesc că ai venit aici şi propun să ne grăbim să intrăm în sală, căci văd că deja se sting luminile.

Sunt rezervate două locuri pentru noi, nu prea departe de scenă. Hai, repede, să le ocupăm!

Am înţeles că povestea este o dramă. Totuşi, sper

că nu ţi se va părea tristă.

Cred că povestea e compusă din două părţi. În prima parte vom face cunoştinţă cu un rege mai în vârstă, numit Saul, şi cu un tânăr păstor, numit David. În partea a doua vom întâlni din nou un rege mai în vârstă şi un tânăr, numai că de data asta regele mai în vârstă este David, iar tânărul este Absalom.

Povestea este un portret (poate ai prefera să o numeşti o schiţă în creion) despre supunere şi autoritate în împărăţia lui Dumnezeu.

A, s-au stins luminile, actorii sunt la locurile lor. S-a făcut linişte în sală. Cortina se ridică.

Începe povestea noastră.

Prolog

Dumnezeul cel viu şi atotputernic S-a întors spre Gabriel şi i-a vorbit astfel:

„Ia două părţi din fiinţa Mea şi du-te, căci două destine aşteaptă. Dă fiecăruia câte o parte din Mine însumi”.

Purtând două lumini ale Vieţii, care străluceau puternic şi palpitau, Gabriel a deschis uşa spre tărâmul dintre două universuri şi a dispărut. A păşit pe aleea Destinelor Nenăscute.

„Am cu mine două părţi din natura lui Dumnezeu. Prima este însăşi haina naturii Lui. Dacă te înfăşori cu ea, te îmbraci cu suflarea lui Dumnezeu. Aşa cum apa înconjoară pe cel care este în mare, la fel te învăluie suflarea Lui. Cu aceasta – *suflarea care îmbracă* – vei dispune de puterea Lui – puterea de a supune oştiri, de a face de ruşine pe vrăjmaşii lui Dumnezeu şi de a împlini lucrarea lui pe pământ. Aceasta este puterea lui Dumnezeu ca dar. Aceasta este scufundarea în Duhul”.

Un destin a păşit în faţă: „Această parte din

Dumnezeu este pentru mine”.

„E adevărat”, a spus îngerul. „Şi reţine că oricine primeşte o parte aşa de mare de putere ca aceasta va fi cunoscut negreşit de mulţi, înainte de a ţi se sfârşi pelerinajul tău pământesc, se va cunoaşte adevăratul tău caracter; ba va fi chiar *dezvăluit* prin intermediul acestei puteri. Aşa este destinul tuturor celor care deţin şi mânuiesc această parte, căci ea atinge doar omul exterior, fără să influenţeze cu nimic omul interior. Puterea exterioară va descoperi întotdeauna resursele interioare, sau lipsa lor.

Primul destinatar şi-a luat în primire partea şi s-a retras. Gabriel a vorbit din nou.

11

„Am aici al doilea din cele două elemente ale Dumnezeului celui viu. Acesta nu este un dar, ci o moştenire. Darul este purtat de omul exterior; moştenirea e sădită adânc înăuntru – asemenea unei seminţe. Totuşi, chiar dacă e ceva atât de mic, creşte şi, în timp, umple tot omul interior”.

Un alt destin a păşit în faţă. „Cred că acest element este pentru mine, pentru pelerinajul meu pământesc”.

„E adevărat” a spus din nou îngerul. „Trebuie să-ţi spun că ceea ce ţi s-a dat este un lucru glorios – singurul element din univers cunoscut de Dumnezeu sau de îngeri care poate schimba inima omenească. Totuşi, nici chiar acest element al lui Dumnezeu nu îşi poate împlini misiunea, nici nu poate să crească şi să umple întreaga ta fiinţă interioară dacă nu e combinat bine. Trebuie să fie amestecat din belşug cu durere, întristare şi zdrobire”. Al doilea destinatar l-a primit şi s-a retras. Lângă Gabriel stătea Îngerul Cronicar, care a înregistrat sârguincios în registrul lui datele celor două destine.

„Şi ce vor deveni aceste două destine după ce vor trece dincolo de uşă, în universul vizibil?" a întrebat Cronicarul.

Gabriel a răspuns cu blândeţe: „Fiecare, la vremea lui, va fi rege".

Partea I

Capitolul I

12

Fiul cel mai tânăr din orice familie poartă două trăsături distincte: e considerat a fi atât răsfăţat, cât şi neştiutor. De obicei nu se prea aşteaptă mare lucru de la el. În mod inevitabil, el manifestă mai puţine caracteristici de lider decât ceilalţi copii din familie. El niciodată nu e în frunte, pe post de conducător, ci doar merge după alţii, căci nu are pe un altul mai tânăr decât el pe care să-şi practice calităţile de lider.

Aşa este astăzi. Aşa a fost şi cu trei mii de ani în urmă, într-un sătuc numit Betleem, într-o familie cu opt băieţi. Primii şapte fii ai lui Isai lucrau în gospodăria tatălui lor. Cel mai tânăr era trimis la munte, să pască mica turmă de oi a familiei.

În acele peregrinări pastorale, cel mai tânăr fiu căra întotdeauna două lucruri: o praştie şi un mic instrument muzical, asemănător unei chitare. Un păstor are timp liber din belşug pe platourile verzi de pe munte, unde oile pasc zile la rând pe câte o pajişte izolată. Dar pe măsură ce timpul trecea şi zilele deveneau săptămâni, tânărul începea să se simtă foarte singur. Sentimentul lipsei unei prietenii, care întotdeauna a bântuit înăuntrul lui, se amplifica. Adeseori plângea. De asemenea, cânta mult la harfă. Avea o voce bună, aşa că de multe ori cânta. Când aceste activităţi nu îl mai puteau înviora, îşi aduna un morman de pietre şi le arunca, una câte una, într-un

pom îndepărtat, mânat de ceva asemănător furiei.

Când i se epuiza grămada de pietre, se ducea la pomul scrijelit, aduna pietrele şi ţintea un alt duşman înfrunzit, aflat la o distanţă şi mai mare.

Se angaja în multe astfel de bătălii solitare.

13

De asemenea, acest prăştiaş-cântăreţ-ciobănaş îl iubea pe Dumnezeu. Noaptea, când toate oile dormeau, iar el stătea privind la focul care era pe cale de a se stinge, începea să ciupească corzile harfei şi ţinea un concert de unul singur. Cânta vechile cântări ale credinţei strămoşilor lui. În timp ce cânta, plângea, iar în timp ce plângea, izbucnea adesea în laude neîngrădite, până când munţii din depărtare îi culegeau laudele şi lacrimile, transmiţându-le mai departe, spre munţi şi mai înalţi, de unde, în cele din urmă, erau îndreptate spre urechile lui Dumnezeu.

Când nu aducea laude şi când nu plângea, se ocupa de fiecare miel şi oaie din turmă. Când nu era ocupat cu turma lui, arunca din praştia pe care o avea necurmat asupra lui; arunca şi iar arunca, până când putea spune fiecărei pietre exact unde să meargă!

Odată, pe când cânta din răsputeri lui Dumnezeu, îngerilor, oilor şi norilor plutitori, a zărit un duşman viu: un urs uriaş! S-a năpustit înainte. Amândoi s-au trezit îndreptându-se furioşi spre aceeaşi ţintă mică: un miel ce se hrănea la o masă de iarbă verde, bogată. Tânărul şi ursul s-au oprit la jumătatea drumului şi s-au răsucit unul spre celălalt. Chiar pe când, instinctiv, scotocea în buzunar după o piatră, tânărul a constatat: „Hm, nu mi-e frică!”

Între timp, fulgerul maro cu picioare puternice, acoperite de blană s-a aruncat asupra lui cu o furie spumegândă. Propulsat de forţa tinereţii, flăcăul a

unit piatra cu bucata de piele, şi, curând, o piatră netedă de râu a ţâşnit prin văzduh în întâmpinarea ţintei.

Puţin mai târziu, omul – nu la fel de tânăr ca şi cu câteva clipe înainte – a ridicat mieluşelul şi a spus: „Eu sunt păstorul tău, iar Dumnezeu este al meu”.

Şi astfel, până noaptea târziu, el a ţesut într-un cântec povestea zilei. A trimis acel cântec spre cer iar şi iar, până când melodia şi cuvintele au fost învăţate de toţi îngerii care aveau urechi să audă. Aceştia, la rândul lor, au devenit custozii acestui cântec minunat şi l-au transmis mai departe, ca pe un balsam vindecător, oamenilor cu inimi frânte din toate veacurile ce urmau să vină.

14

Capitolul II

O formă din depărtare alerga spre el. Ea crescu şi deveni fratele **lui.**

„Fugi!” i-a strigat fratele. „Fugi cât te ţin picioarele. O să am eu grijă de turmă”.

„De ce?”

„Un bătrân, un înţelept. Vrea să-i vadă pe toţi cei opt fii ai lui Isai, şi i-a văzut pe toţi, cu excepţia ta”.

„Dar de ce?”

„Fugi!”

David a luat-o la fugă. S-a oprit doar atâta cât să-şi tragă răsuflarea. Apoi, cu sudoarea curgându-i şiroaie pe obrajii arşi de soare, cu faţa roşie, care se potrivea cu părul lui cârlionţat şi roşcat, a intrat în casa părintească. Ochii lui au înregistrat tot ce era expus vederii.

Cel mai mic fiu al lui Isai stătea acolo, înalt şi puternic, dar era mai mult ţinta ochilor curiosului bătrân decât a oricui altcuiva din încăpere. Rudele nu văd întotdeauna că cineva a crescut, chiar dacă se uită

direct la el. Bătrânul însă a văzut. Şi a văzut şi altceva. Cumva, bătrânul a ştiut ceea ce ştia Dumnezeu.

Dumnezeu făcuse o trecere în revistă a fiecărei case din întregul regat, în căutarea a ceva special. În urma acestei cercetări, Domnul, Dumnezeul atotputernic a descoperit că acest trubadur cu plămâni puternici îl iubea pe Domnul cu o inimă mai curată decât a oricui altcineva de pe tot pământul sacru al ui Israel.

„Îngenunchează!” a spus bătrânul cu barbă şi cu părul lung şi alb. Într-un mod aproape regesc, pentru unul care nu fusese niciodată în acea poziţie deosebită, el a îngenuncheat şi a simţit cum pe capul lui se prelingea untdelemn. De undeva, dintr-una din cămăruţelele

minţii lui, pe care era eticheta „informaţii din copilărie”, a venit un gând: „Aşa procedează oamenii când fac pe cineva rege! Samuel mă face... ce?!”

Cuvintele ebraice erau clare. Chiar şi copiii le ştiau.

„Iată unsul Domnului!”

O zi neobişnuită pentru viaţa acelui tânăr, nu credeţi? Atunci nu vi se pare ciudat că acest eveniment remarcabil l-a dus pe tânăr nu la tron, ci la un deceniu de agonie şi suferinţă infernale? în acea zi, David a fost înscris nu în linia regală, ci în şcoala zdrobirii.

Samuel s-a dus acasă. Fiii lui Isai, cu excepţia unuia, s-au dus la război. Cel mai tânăr, încă necopt pentru război a fost, totuşi, avansat în casa tatălui său... de la statutul de păzitor de turme la cel de picolo. Noua lui sarcină era de a duce mâncare fraţilor lui aflaţi pe câmpul de luptă. El făcea asta cu

regularitate.

Cu prilejul unei alte asemenea vizite pe câmpul de luptă, el a ucis un alt urs, exact în acelaşi mod în care I-a ucis şi pe primul. Numai că acest urs era de aproape trei metri înălţime şi avea înfăţişare de om. Ca urmare a acestei fapte ieşite din comun, tânărul David a devenit un erou popular.

În cele din urmă, s-a trezit la castelul unui rege nebun. Şi, în împrejurări la fel de iraţionale ca şi regele, tânărul urma să înveţe multe lucruri indispensabile.

Capitolul III

David îi cânta regelui nebun. Adeseori. Se pare că muzica îl ajuta destul de mult pe bătrânul rege. Atunci când David cânta, toţi de la palatul regal se opreau pe coridoare, îşi îndreptau urechea spre odaia regelui, ascultau şi se minunau. Cum a ajuns un asemenea tânăr în posesia unei muzici şi cuvinte aşa de frumoase?

Cântecul favorit al tuturor părea a fi cel pe care David îl învăţase de la mieluşel. Le plăcea enorm de mult acel cântec, la fel de mult ca şi îngerilor.

Dar regele era nebun şi, prin urmare, gelos. Sau invers? Oricum, regele s-a simţit ameninţat de David, aşa cum se întâmplă de obicei cu regii când au printre supuşii lor un tânăr popular, promiţător. De asemenea, regele ştia, şi la fel şi David, că băiatul ăsta s-ar putea să-i ia locul într-o zi.

Dar va ajunge David la tron pe căi cinstite sau prin înşelăciune? Saul nu ştia. Şi întrebarea asta era unul din lucrurile care îl înnebuneau.

David se afla într-o poziţie foarte neplăcută. Totuşi, în împrejurările în care era, se pare că el a dobândit o înţelegere profundă a dramei în curs de desfăşurare, în care era prins şi el. Se pare că a

înţeles ceva ce puţini oameni, chiar şi dintre cei mai înţelepţi din zilele lui, au înţeles. Ceva ce puţini înţeleg chiar şi în zilele noastre, când oamenii sunt şi mai înţelepţi.

Ce anume era acel lucru?

Dumnezeu nu avea, dar dorea foarte mult să aibă, oameni gata să sufere.

Dumnezeu voia un vas zdrobit.

16

17

Capitolul IV

Capitolul V

Regele nebun vedea în David o ameninţare la adresa regatului *regelui.* Se pare că regele nu a înţeles că Dumnezeu trebuie lăsat să decidă care regate vor supravieţui căror ameninţări. Neştiind asta, Saul făcea ceea ce fac toţi regii nebuni. Arunca suliţe spre David. Putea face asta. *El* era rege Regii pot face astfel de lucruri. Aproape întotdeauna şi fac. Regii pretind că au dreptul de a arunca suliţe. Toată lumea ştie că astfel de oameni au acest drept. Toţi ştiu asta foarte, foarte bine. Cum de ştiu? Pentru că regele le-a spus-o – şi încă de multe ori.

E posibil oare ca acest rege nebun să fi fost *adevăratul rege* – însuşi unsul Domnului?

Cum stau lucrurile cu regele vostru? Este el unsul Domnului? Poate este. Poate nu este. Nimeni nu poate şti sigur. Oamenii spun că sunt siguri. Chiar *convinşi.* Dar nu sunt. Ei *nu* ştiu. Dumnezeu ştie. Însă *El* nu spune.

Dacă regele vostru este cu adevărat unsul Domnului, şi dacă *şi* el aruncă suliţi, atunci sunt unele lucruri pe care *puteţi* să le ştiţi, şi să le ştiţi cu certitudine:

Regele vostru este destul de nebun.

Şi – este un rege după rânduiala regelui Saul.

18

Dumnezeu are o universitate. Este o şcoală mică. Puţini se înscriu în ea, dar şi mai puţini o termină. Într-adevăr, foarte, foarte puţini.

Dumnezeu are această şcoală, din cauză că nu are oameni zdrobiţi. Are, în schimb, alte câteva tipuri de oameni. Are oameni care pretind a fi autoritatea lui Dumnezeu… şi nu sunt; oameni care pretind a fi zdrobiţi… şi nu sunt. Şi are oameni care *au* autoritatea Lui, dar care sunt nebuni *şi* nezdrobiţi. Şi are, din păcate, un amestec spectroscopie din toate. Pe acestea le are din belşug; dar oameni zdrobiţi – aproape deloc!

De ce sunt aşa de puţini elevi în şcoala sfântă a supunerii şi a zdrobirii? Deoarece toţi cei care sunt la această şcoală trebuie să sufere multă durere. Şi, după cum probabil bănuiţi, de obicei conducătorul nezdrobit (pe care Dumnezeu, în suveranitatea Lui, îl alege) este cel care împarte durerea. David a fost elev în această şcoală, iar Saul a fost instrumentul ales de Dumnezeu pentru a-l zdrobi pe David.

Pe măsură ce regele devenea tot mai nebun, David devenea tot mai înţelept. El ştia că Dumnezeu l-a pus în palatul regelui, sub o autoritate reală.

Autoritatea regelui Saul – *reală7.* Da, autoritatea

aleasă de Dumnezeu. *Aleasă pentru David.* E drept, autoritate nezdrobită. Dar divină prin desemnarea ei.

Da, e posibil lucrul acesta.

David a inspirat profund, s-a pus sub autoritatea regelui său nebun, şi a mers înainte pe cărarea iadului său pământesc.

19

Capitolul VI

Capitolul VII

David avea o întrebare: Ce e de făcut când cineva aruncă suliţa spre tine?

Nu ţi se pare ciudat că David nu a cunoscut răspunsul la această întrebare? La urma urmei, orice om din lume ştie ce să facă atunci când devine ţinta unei suliţi: ridică suliţa şi o aruncă înapoi!

„Când cineva aruncă o suliţă spre tine, David, smulge-o din perete şi arunc-o înapoi! Poţi fi sigur că absolut oricine face asta”.

Iar prin această mică faptă vitejească – adică prin aruncarea înapoi a suliţei – vei dovedi multe lucruri: că eşti curajos; că stai de partea dreptăţii; că te împotriveşti cu îndrăzneală răului; că eşti tare şi nu poţi fi dat la o parte; că nu tolerezi injustiţia sau tratamentul incorect; că eşti apărătorul credinţei, păzitorul flăcării, detectorul oricărei erezii; că nu vei lăsa să fii nedreptăţit. Apoi, toate aceste însuşiri se unesc pentru a dovedi că, în mod evident, tu eşti şi un candidat la domnie. Da, poate că *tu* eşti unsul Domnului. După rânduiala regelui Saul.

Există, de asemenea, posibilitatea ca, la douăzeci de ani de la încoronarea ta, *tu* să fii cel mai iscusit suliţaş din tot ţinutul. Şi, cu siguranţă, pe atunci vei fi… Complet nebun.

Spre deosebire de oricine altcineva din istoria aruncării suliţei, 1) avid *nu* ştia ce să facă atunci când

se arunca în el cu suliţa. Nu. irunca înapoi, spre Saul, suliţa acestuia. Nici nu şi-a făcut propriile lui suliţe, pe care să le arunce. Ceva era diferit în cazul lui David. Tot ce făcea el era să se ferească.

Ce poate face un om, în special un tânăr, când regele hotărăşte să-l folosească drept ţintă pentru antrenament? Ce se întâmplă dacă tânărul decide să nu-i întoarcă acestuia complimentul?

În primul rând, el trebuie să pretindă că nu vede suliţele. Chiar şi atunci când acestea se îndreaptă direct spre el. În al doilea rând, trebuie să înveţe să se ferească foarte repede. Şi, în fine, trebuie să pretindă că nu s-a întâmplat nimic.

Ne putem da uşor seama când cineva a fost atins de o suliţă. Se poate vedea pe el o umbră mare de amărăciune. David nu a fost atins niciodată. Încetul cu încetul, a învăţat un secret foarte bine păstrat. A descoperit trei lucruri care au făcut să nu fie atins.

Unu – să nu înveţi niciodată arta elegantă, uşor de stăpânit, a aruncării suliţei.

Doi – ţine-te la o parte de compania tuturor aruncătorilor de suliţe.

Şi, trei – ţine-ţi gura bine închisă.

În felul acesta, suliţele nu te vor atinge niciodată, nici chiar atunci când ele îţi străpung inima!

20

21

Capitolul VIII

Capitolul IX

„Regele meu e nebun. Cel puţin eu aşa îl percep. Ce pot să fac?”

Mai întâi, recunoaşte acest fapt de neclătinat: tu nu poţi spune (nimeni dintre noi nu poate) cine este unsul Domnului şi cine nu este. Unii regi, despre care toţi ar jura că sunt după rânduiala regelui Saul, în

realitate sunt după rânduiala lui David. Iar alţii, despre care toată lumea jură că sunt după rânduiala lui David, aparţin, de fapt, rânduielii lui Saul. Cine are dreptate? Cine poate şti? De a cui voce asculţi? *Niciun om* nu este suficient de înţelept pentru a rezolva această enigmă. Tot ce putem face noi este să ne întrebăm: „Omul acesta este oare unsul Domnului, şi dacă da, este el după rânduiala lui Saul?"

Reţine bine această întrebare. S-ar putea că va trebui să ţi-o pui de zece mii de ori. În special dacă eşti cetăţeanul unui tărâm al cărui rege s-ar putea să fie nebun.

Se poate că nu pare a fi dificil să-ţi pui această întrebare, dar este. Mai ales atunci când plângi foarte tare… şi când te fereşti din calea suliţelor… şi când eşti ispitit să arunci înapoi suliţa… şi când eşti încurajat de ceilalţi să faci asta. Şi când întreaga ta raţiune şi judecată şi logică şi inteligenţă şi bun simţ sunt de acord cu asta. Dar adu-ţi aminte, în mijlocul lacrimilor, că tu ştii doar întrebarea, nu şi răspunsul.

Nimeni nu ştie răspunsul.

Numai Dumnezeu.

Iar El *nu* îl spune.

22

„Nu mi-a plăcut ultimul capitol. A ocolit problema. Eu sunt în situaţia lui David şi sufăr enorm. Ce să fac dacă regatul în care sunt eu e condus de un rege care mânuieşte suliţa? Să plec de aici? Dacă da, cum? Ce poate *face* un om aflat într-o luptă a aruncării cuţitului?

Ei bine, dacă nu ţi-a plăcut întrebarea din capitolul anterior, nu-ţi va plăcea nici răspunsul din acesta.

Răspunsul este: „Te vei alege cu o rană de moarte".

„De ce e necesar aşa ceva? Sau la ce e bun?”

Ai ochii îndreptaţi asupra falsului rege Saul. Atâta timp cât vei privi la regele tău, vei da vina pe el, şi numai pe el, pentru iadul în care te afli acum. Ai grijă, căci Dumnezeu are ochii aţintiţi cu putere asupra unui alt rege Saul. Nu la cel vizibil, care aruncă suliţe spre tine. Nu, Dumnezeu priveşte la un *alt* rege Saul. La unul la fel de rău – sau şi mai rău.

Dumnezeu priveşte la regele Saul din *tine!*

„Din *mine?!*”

Saul este în sângele tău, în măduva oaselor tale. El alcătuieşte carnea şi muşchiul inimii tale. Este ţesut în sufletul tău. Populează nucleele atomilor tăi.

Regele Saul este una cu tine.

Tu eşti regele Saul!

El respiră în plămânii noştri, bate în pieptul nostru, al tuturor. Nu există decât o singură cale de a scăpa de el: trebuie anihilat.

Se poate că acesta nu ţi se pare a fi un compliment, dar măcar ştii acum de ce te-a pus Dumnezeu sub autoritatea cuiva care *s-ar putea* să fie regele Saul.

David, păstorul de oi, ar fi crescut şi ar fi devenit regele Saul II, dacă Dumnezeu nu l-ar fi îndepărtat pe Saul din inima lui. Şi.

23

à-propos, operaţia a durat ani de zile şi a fost o experienţă brutală, care aproape l-a ucis pe pacient. Ce a folosit Dumnezeu pe post de bisturiu şi foarfece, pentru a-l îndepărta pe acel Saul interior? Dumnezeu l-a folosit pe acel Saul exterior. Regele Saul a căutat să-l nimicească pe David, dar singurul lui succes a fost acela că a devenit slujitorul lui Dumnezeu, destinat să-l omoare pe acel Saul care cutreiera prin

cavernele sufletului lui David. Da, e adevărat că David a fost, în mod virtual, distrus în acest proces, dar aşa trebuia să fie. Altfel, Saul din el ar fi supravieţuit.

David a acceptat această soartă. A acceptat împrejurările crude. Nu şi-a ridicat mâna pentru a se împotrivi, nu a opus rezistenţă. Nici nu şi-a etalat evlavia. A suportat ordaliile în tăcere, în ascuns. Din această cauză, a avut răni adânci. Întreaga lui fiinţă lăuntrică a fost mutilată. Personalitatea lui a fost schimbată. Când ordalia s-a terminat, David era aproape de nerecunoscut.

Nu ai fost mulţumit cu întrebarea din capitolul precedent? Atunci probabil că nu ţi-a plăcut nici răspunsul din acest capitol.

Nimănui nu-i place.

Numai lui Dumnezeu.

Capitolul X

Cum ştie cineva când a sosit, în sfârşit, timpul pentru a-l părăsi pe unsul Domnului – în special pe unsul Domnului după rânduiala regelui Saul?

David nu a luat niciodată această hotărâre. Unsul Domnul a luat-o în locul lui. Decretul regelui însuşi a tranşat problema! „Urmăriţi-l, omorâţi-l ca pe un câine!” Numai atunci a plecat David. Nu, a fugit. Dar chiar şi atunci, nu a rostit niciun cuvânt împotriva lui Saul, nici nu şi-a ridicat mâna asupra lui. Vă rog să remarcaţi încă un lucru: David nu a dezbinat regatul atunci când a plecat. Nu a luat cu el parte din locuitori. A plecat *singur.*

Singur. *Complet* singur. Regele Saul II nu procedează aşa niciodată, ci îi ia cu el pe cei care „insistă să i se alăture”.

Da, oamenii insistă să meargă cu tine, nu-i aşa? Ei sunt gata să te ajute să întemeiezi împărăţia regelui

Saul II.

Astfel de oameni nu îndrăznesc *niciodată* să plece singuri.

Dar David a plecat singur. Vedeţi, adevăratul uns al Domnului poate pleca singur.

Nu există decât un singur mod de a părăsi un regat: *singur.*

Complet singur.

24

25

Capitolul XI

Capitolul XII

Peşterile nu reprezintă locul ideal pentru formarea caracterului. Toate au ceva în comun, indiferent în câte ai fi locuit. Întuneric. Umezeală. Miros stătut. O peşteră devine un loc şi mai rău când eşti singurul ei locuitor... şi auzi câinii lătrând în depărtare.

Dar, uneori, când câinii şi vânătorii nu erau pe aproape, prada cânta. Începea în şoaptă, apoi îşi înălţa glasul şi cânta cântecul pe care îl învăţase de la miel. Pereţii peşterii răsunau de ecoul fiecărei note, întocmai cum făcuseră munţii cândva. Muzica se revărsa în întunericul profund al peşterii, care curând devenea un cor de ecouri.

Acum avea mai puţin decât atunci când fusese păstor: nu avea harfa, nu avea soarele, nici măcar compania oilor. Amintirile legate de curtea regală s-au estompat. Acum, cea mai mare ambiţie a lui David nu era mai mare decât un toiag de păstor. *Totul* era zdrobit în el.

Cânta foarte mult.

Şi alătura fiecărei note o lacrimă.

E ciudat, nu-i aşa, la ce dă naştere suferinţa!

Acolo, în acele peşteri, înecat în tristeţea cântecului său, şi în cântecul tristeţii sale, David a devenit foarte simplu cel mai mare autor de cântece şi cel mai mare mângâietor de inimi zdrobite, care a trăit vreodată.

26

Alerga – pe câmpuri îmbibate cu apă şi prin albiile pline de mâl ale râurilor. Uneori câinii aproape l-au ajuns; alteori chiar *l-au găsit.* Dar picioarele iuţi, râurile şi gropile pline cu apă îl ascundeau. Îşi găsea hrana pe câmpuri, scotea rădăcini de pe marginea drumurilor, dormea în copaci, se ascundea prin şanţuri, se târa prin noroi şi printre mărăcini. Alerga zile la rând – neîndrăznind să se oprească sau să mănânce. Bea din apa de ploaie. Pe jumătate gol, murdar din cap până-n picioare, mergea, cădea, se târa şi se căţăra cu greu.

Peşterile erau acum castele. Gropile era case.

În trecut, mamele le spuneau mereu copiilor lor că, dacă nu se poartă frumos, vor ajunge ca beţivul satului. Acum nu mai spuneau asta. Aveau o poveste mai bună şi mai înfricoşătoare. „Fii cuminte, altfel vei ajunge ca ucigaşul de uriaşi”.

În Ierusalim, când copiii erau învăţaţi ce înseamnă a fi supus şi a-l onora pe unsul Domnului, David era folosit ca exemplu. „Vezi, aşa face Dumnezeu celor răzvrătiţi”. Tinerii ascultătorii se cutremurau la acest gând şi se hotărau cu seriozitate să nu aibă niciodată nimic de-a face cu răzvrătirea.

Aşa a fost atunci, aşa este acum, aşa va fi întotdeauna.

Mult mai târziu, David va ajunge într-o ţară străină şi în puţină, foarte puţină siguranţă. Căci şi aici oamenii se temeau de el, îl urau, spuneau

minciuni în legătură cu el şi complotau împotriva lui. De mai multe ori el a fost la un pas de moarte.

Acestea au fost ceasurile cele mai întunecate ale lui David. Noi le ştim acum ca zilele premergătoare domniei lui, dar el nu aşa le-a ştiut atunci. A crezut că aceea urma să fie soarta lui pentru totdeauna.

Suferinţa trecea prin procesul naşterii. Se năştea umilinţa

După standarde pământeşti, el era un om făcut bucăţi; după standardul cerului, era un om zdrobit.

27

Capitolul XIII

Capitolul XIV

Şi alţii au trebuit să fugă pe măsură ce **nebunia regelui se accentua. Mai întâi unul, apoi trei,** apoi zece şi, în **cele din urmă, sute.** După îndelungi căutări, unii dintre aceşti fugari **au luat legătura** cu David. Nu îl mai văzuseră de **mult** timp.

Adevărul este că, atunci când l-au revăzut, nu l-au recunoscut, pur şi simplu. David se schimbase. Personalitatea lui, atitudinea lui, întreaga lui fiinţă fusese transformată. Vorbea mai puţin. îl iubea pe Dumnezeu mai mult. Cânta altfel. Ei nu auziseră până atunci acele cântece. Frumuseţea unor cântări nu putea fi exprimată în cuvinte; altele făceau să-ţi îngheţe sângele în vene.

Cei care l-au găsit pe David şi care s-au hotărât să-i fie tovarăşi de pribegie alcătuiau o mulţime jalnică, de nimic: hoţi, mincinoşi, nemulţumiţi, vânători de greşeli – oameni răzvrătiţi, cu inimi răzvrătite. Ei erau orbiţi de mânie contra regelui şi, prin urmare, contra oricui care deţinea autoritatea. Ei ar fi fost generatori de probleme şi în rai, dacă vreodată ar fi putut ajunge acolo.

David nu s-a pus în fruntea lor. Nu le-a împărtăşit

atitudinea. Totuşi, fără să li se ceară, ei au început să-l urmeze.

El nu le-a vorbit niciodată despre autoritate. Nu a vorbit niciodată despre supunere. Dar, unui om, ei s-au supus. El nu a stabilit reguli. Legalitatea nu este un cuvânt ce se regăseşte în vocabularul fugarilor. Totuşi, ei şi-au curăţit vieţile exterioare. Treptat, şi vieţile lor interioare au început să se schimbe.

Ei nu se temeau de supunere sau de autoritate; nici măcar nu se gândeau la aşa ceva, cu atât mai puţin să discute despre un astfel de subiect. Atunci de ce îl urmau pe David? De fapt, nu îl urmau. Doar că el era... ei bine... el era David! Asta nu avea nevoie de explicaţii.

Şi astfel, pentru prima oară, a luat naştere adevărata domnie.

28

„De ce, David, de ce?"

Locul era o altă peşteră fără nume.

Oamenii umblau de colo-colo cu neastâmpăr.

Treptat, şi foarte greu, ei au început să se domolească. Cu toţii erau la fel de nedumeriţi ca şi Ioab, care, în cele din urmă, a dat glas întrebărilor lor.

Ioab voia nişte răspunsuri. Pe loc!

David ar fi trebuit să pară stânjenit sau măcar să se apere. Dar nu a făcut niciuna, nici alta. El privea dincolo de Ioab, ca un om care vede un alt tărâm, pe care numai el îl putea vedea.

Ioab a păşit direct în faţa lui David, a privit în jos spre el şi a început să-şi prezinte cu glas tare frustrările.

„De multe ori aproape te-a ucis cu suliţa, la palat. Am văzut asta cu propriii mei ochi. În cele din urmă ai fugit. Deja de ani de zile nu eşti altceva decât un iepure vânat de rege. Ba mai mult, toată lumea crede

minciunile pe care le spune el despre tine. El, regele însuşi, a pornit să te vâneze, căutându-te prin fiecare peşteră, groapă sau gaură din pământ, ca să te omoare ca pe un câine. Dar în seara asta *tu* l-ai avut în puterea ta, şi nu ai făcut nimic!

Uită-te la noi! Suntem din nou ca nişte animale. Cu mai puţin de o oră în urmă ne-ai fi putut elibera pe toţi. Da, acum am fi putut fi toţi liberi. Liberi! Israel, de asemenea, ar fi putut fi liber. De ce, David, de ce nu ai pus capăt acestor ani de suferinţă?”

A urmat o tăcere lungă. Oamenii se foiau din nou, agitaţi. Nu erau obişnuiţi să-l vadă pe David mustrat.

„Pentru că „a spus David foarte încet (şi cu o blândeţe care părea a spune: „Am auzit ce ai spus, dar nu şi modul în care ai întrebat”) „cândva, cu mult timp în urmă, el nu era nebun. Era mare în ochii

29

lui Dumnezeu şi ai oamenilor. Şi Dumnezeu a fost Cel care l-a făcut rege – Dumnezeu, nu oamenii”.

Ioab a izbucnit furios: „Dar acum e *nebun!* Iar Dumnezeu nu mai este cu el. Şi, David, el tot va căuta să te omoare!”

De data asta răspunsul lui David a fost pătimaş: „Mai bine să mă ucidă el, decât eu să învăţ căile lui. Mai bine să mă ucidă el, decât eu să devin asemenea lui. Eu nu voi practica metoda care îi duce pe regi la nebunie. Nu voi arunca suliţe, nici nu voi lăsa ca ura să crească în inima mea. Nu mă voi răzbuna. Nici acum. Şi niciodată!”

Ioab nu a ştiut cum să reacţioneze în faţa unui răspuns atât de lipsit de sens. A ieşit furios afară, în întuneric.

În noaptea aceea, oamenii s-au dus la culcare pe pietrele reci, umede, mormăind la adresa vederilor

distorsionate, masochiste ale conducătorului lor cu privire la relaţiile faţă de regi, în special faţă de cei nebuni.

Şi îngerii s-au dus la culcare în noaptea aceea, şi au visat, în întunericul de după acea zi ieşită din comun, că Dumnezeu încă mai poate să dea autoritatea Lui unui vas demn de încredere.

Capitolul XV

30

Ce fel de om era Saul? Cine era acesta care se transformase în duşmanul lui David? Unsul lui Dumnezeu. Eliberatorul lui Israel. Şi totuşi, pomenit mai ales pentru nebunia lui.

Uită de articolele rău intenţionate din presă. Uită de recenziile usturătoare. Uită de renumele lui. Priveşte la fapte. Saul a fost una dintre cele mai mari figuri din istoria omenirii. El a fost un băiat de la ţară, un puşti crescut la ţară. Era înalt, chipeş şi iubit de oameni.

El a fost botezat cu Duhul lui Dumnezeu.

De asemenea, provenea dintr-o familie bună; adică, în genealogia lui erau câteva dintre marile figuri istorice ale omenirii. Avraam, Israel, Moise – aceştia erau strămoşii lui.

Îţi aduci aminte ce s-a petrecut înainte? Avraam a întemeiat un popor. Moise a eliberat acel popor din robie. Iosua a dat poporului o bază de pornire în ţara care le-a fost promisă de Dumnezeu. Judecătorii au vegheat să nu se dezintegreze totul, să nu se transforme într-un haos. Pe acest fundal a apărut Saul. Saul a fost cel care i-a luat pe aceşti oameni şi i-a unit, alcătuind un regat.

Saul a unit un popor şi a întemeiat un regat. Puţini oameni au făcut asta. A creat o armată din nimic. A câştigat războaie prin puterea lui Dumnezeu,

a înfrânt în repetate rânduri vrăjmaşul, aşa cum puţini oameni au făcut. Nu uita acest lucru şi, de asemenea, nu uita că omul acesta a fost botezat cu Duhul. Mai mult, el a fost profet. Duhul lui Dumnezeu a venit asupra lui, dându-i putere şi autoritate. Saul a făcut şi a spus lucruri fără precedent, şi totul a fost prin puterea Duhului care. Se odihnea asupra lui.

El a fost tot ceea ce oamenii caută astăzi să fie: înzestrat cu putere de la Duhul Sfânt, capabil de a face imposibilul… pentru Dumnezeu. Un conducător, ales de Dumnezeu, având putere de la Dumnezeu.

31

Lui Saul i s-a dat autoritatea care este numai a lui Dumnezeu. El a fost unsul lui Dumnezeu, şi Dumnezeu aşa l-a şi tratat.

În acelaşi timp, el a fost mâncat de gelozie, capabil de omor şi gata să trăiască în întuneric spiritual.

Este oare vreo morală în aceste contradicţii? Da, şi ea va face praf multe dintre concepţiile tale despre putere, despre oameni mari ce au primit ungerea lui Dumnezeu, şi despre Dumnezeu însuşi.

Mulţi oameni se roagă pentru puterea lui Dumnezeu. În fiecare an, tot mai mulţi. Acele rugăciuni par a fi valoroase, sincere, pioase şi fără motive ascunse. Totuşi, în spatele unor asemenea rugăciuni şi ardoare se ascund ambiţia, tânjirea după faimă, dorinţa de a fi considerat un uriaş spiritual. Se poate că cel care se roagă astfel nici nu e conştient de aşa ceva, dar asemenea motive şi dorinţe sunt prezente în inima lui… în inima *ta.*

Chiar în timp ce rostesc aceste rugăciuni, oamenii sunt goi înăuntrul lor. Este puţină creştere spirituală. Rugăciunea pentru putere este calea rapidă şi scurtă, care ocoleşte creşterea interioară. Este o

deosebire enormă între îmbrăcarea exterioară cu puterea Duhului şi umplerea interioară cu viaţa Duhului. În primul caz, în ciuda puterii, omul ascuns al inimii poate rămâne neschimbat. În al doilea, monstrul este ucis.

E un lucru interesant în legătură cu Dumnezeu. El aude toate acele rugăciuni pentru putere, pe care le rostesc tineri înflăcăraţi (în fiecare generaţie), şi le răspunde! Foarte des, El împlineşte acele cereri pentru putere, pentru autoritate. Uneori, când răspunde, El spune „Da” unor vase foarte nevrednice.

Dă El putere unor oameni nevrednici? Puterea Lui? Chiar dacă aceştia sunt un morman de oase moarte înăuntru?

De ce face Dumnezeu aşa ceva? Răspunsul e, deopotrivă, simplu şi şocant. Uneori El dă unui vas nevrednic o porţie mai mare de putere, pentru ca, în final, să poată fi văzută de toţi *adevărata* stare – de goliciunea interioară – a acelui om.

Aşadar, gândeşte-te bine când îl auzi pe negustorul de putere. Reţine: Dumnezeu dă uneori putere oamenilor din motive nevăzute. Se poate că cineva trăieşte în cel mai ordinar păcat şi, totuşi, darul lui exterior funcţionează perfect. Darurile lui Dumnezeu, odată

date, nu pot fi retrase. Nici atunci când păcatul e prezent. Ba mai mult, unii oameni, care trăiesc astfel de vieţi, *sunt* unşii Domnului… în ochii Domnului. Saul a fost o dovadă vie a acestui fapt.

Darurile nu pot fi revocate. E înspăimântător, nu-i aşa?

Dacă eşti tânăr şi încă nu ai văzut asemenea lucruri, poţi fi sigur că, la un moment dat, în următorii 40 de ani, vei vedea. Oameni cu daruri înalte, oameni

foarte puternici… recunoscuţi ca lideri în împărăţia lui Dumnezeu, fac nişte fapte foarte întunecate şi urâte.

De ce anume are nevoie lumea aceasta: de oameni înzestraţi, dotaţi cu putere vizibilă? Sau de oameni zdrobiţi, transformaţi în interior?

Reţine că unii dintre oamenii cărora li s-a dat însăşi puterea lui Dumnezeu au ridicat armate, au învins duşmani, au realizat lucrări mari ale lui Dumnezeu, au predicat şi profeţit cu putere şi elocvenţă fără egal…

Şi au aruncat suliţe.

Şi au urât oameni.

Şi au atacat oameni.

Şi au pus la cale omoruri.

Şi au profeţit dezbrăcaţi.

Şi chiar s-au consultat cu vrăjitoare.

33

Capitolul XVI

„Tot nu aţi răspuns la întrebarea mea. Omul sub a cărui autoritate mă aflu: cred că e un rege Saul. Cum pot şti sigur lucrul acesta?”

Nu ne este dat nouă să ştim. Şi, reţine, chiar şi Saulii sunt adeseori unşii Domnului.

Vezi tu, sunt întotdeauna oameni – pretutindeni, în fiecare veac şi în fiecare grupare – care se vor ridica şi-ţi vor spune: „Omul acela este după rânduiala regelui Saul”. Altul, în schimb, la fel de sigur se va ridica să spună: „Nu, el este unsul Domnului, după rânduiala lui David”. Nimeni nu poate şti *cu adevărat* care dintre cei doi are dreptate. Şi, dacă s-ar întâmpla să fii la balcon, uitându-te jos la cei doi oameni care strigă unul la altul, te poţi întreba cărei rânduieli îi aparţin ei, dacă îi aparţin vreunuia.

Reţine, liderul tău poate fi un David.

„Asta e imposibil!”

Oare? Cei mai mulţi dintre noi cunoaştem cel puţin doi oameni din genealogia lui David care au fost blestemaţi şi răstigniţi de oameni. De oameni care erau absolut siguri că cei pe care îi răstigneau nu erau Davizi.

Şi dacă nu ştii de două astfel de cazuri, cu siguranţă că ştii de unul.

Oameni care îi urmăresc pe Sauli printre noi adeseori îi răstignesc pe Davizii dintre noi.

Atunci cine poate şti cine este un David şi cine este un Saul?

Dumnezeu ştie. Dar El nu spune.

Eşti tu aşa de sigur că regele tău este un Saul, şi nu un David, încât eşti gata să ocupi poziţia lui Dumnezeu şi să te războieşti cu Saulul tău? Dacă aşa e, atunci să-l mulţumim lui Dumnezeu că nu ai trăit pe vremea când Golgota era încă în uz.

34

Prin urmare, ce poţi să faci? Foarte puţin. Probabil nimic.

Totuşi, timpul (şi comportamentul liderului tău odată cu trecerea timpului) va dezvălui o mulţime de lucruri legate de liderul tău.

Şi tot timpul (precum şi modul în care tu reacţionezi faţă de acel lider – fie el David sau Saul) va fi cel care va dezvălui o mulţime de lucruri despre tine.

35

Capitolul XVII

La două generaţii după domnia lui Saul, un tânăr s-a înrolat plin de entuziasm în rândurile armatei lui Israel, sub un nou rege, nepotul lui David. Curând el a început să audă întâmplări despre vitejii lui David. A

hotărât să afle dacă nu cumva mai era în viaţă vreunul din acei viteji, şi dacă da, să-l găsească şi să vorbească cu el, deşi, după calculele lui, un astfel de om trebuia să aibă peste o sută de ani.

În cele din urmă a descoperit că, totuşi, unul dintre acei oameni încă mai trăia. Aflând unde locuieşte, tânărul s-a grăbit spre locuinţa lui. Neliniştit, poate chiar ezitând, el a bătut la uşă. Încet, aceasta s-a deschis. În faţa lui se afla un om uriaş, cu păr cărunt... nu, alb... şi plin de riduri.

„Domnule, dumneavoastră sunteţi unul dintre vitejii lui David de demult – unul dintre acei oameni despre care am auzit aşa de multe lucruri?”

Bătrânul a scrutat pe îndelete faţa, trăsăturile, uniforma tânărului. Apoi, cu un glas bătrânesc, dar ferm a răspuns, neluându-şi nicio clipă privirea de la faţa tânărului.

„De mă întrebi dacă eu sunt un fost hoţ şi locuitor al peşterii şi unul care l-a urmat pe un fugar plângăreţ, isteric, atunci, da, eu am fost unul dintre „vitejii lui David”.

Rostind ultimele vorbe, el şi-a îndreptat umerii; totuşi, propoziţia lui s-a terminat într-un chicotit.

„Păi dumneavoastră faceţi ca Marele rege să pară un papă-lapte! Nu a fost el cel mai mare dintre toţi domnitorii?”

„N-a fost un papă-lapte” a spus bătrânul. Apoi, căutând să sesizeze motivul prezenţei tânărului înflăcărat de la uşa lui, a răspuns cu înţelepciune şi blândeţe: „Nici n-a fost un mare conducător”.

36

„Atunci ce a fost, domnule? Căci eu am venit ca să aflu despre căile Marelui Rege şi ale... ăă vitejilor lui. În ce a constat măreţia lui David?”

„Văd că ai ambiţii tipice tinerilor” a spus

bătrânul luptător. „Am senzaţia că visezi ca, într-o zi, tu însuţi să ajungi conducător de oameni”. A făcut o pauză, apoi a continuat gânditor: „Da, îţi voi ipune despre măreţia regelui meu, dar cuvintele mele s-ar putea fi te surprindă”. Ochii bătrânului s-au umplut cu lacrimi când s-anândit, prima dată, la David, şi apoi la necugetatul rege de curând încoronat.

„Îţi voi povesti despre regele meu şi măreţia lui.

Regele meu nu m-a ameninţat niciodată, aşa cum o face al tău. Noul tău rege şi-a început domnia cu legi, porunci, regulamente şi frică. Cea mai clară amintire pe care o am despre regele meu, de pe vremea când locuiam în peşteri, este aceea că viaţa lui a fost una de *supunere.* Da, David mi-a arătat ce înseamnă supunerea, nu autoritatea. El m-a învăţat nu remediile rapide ale regulilor şi legilor, ci arta răbdării. *Asta* e ceea ce mi-a schimbat viaţa. Legalismul nu e altceva decât calea prin care un conducător evită suferinţa.

Regulile au fost inventate de bătrâni, ca să poată merge la culcare mai devreme! Oamenii care o ţin una şi bună cu autoritatea nu fac decât să demonstreze că nu o au. Iar regii care ţin discursuri despre supunere nu fac decât să-şi trădeze cele două frici gemene din inimile lor: nu sunt siguri că ei sunt într-adevăr conducători trimişi de Dumnezeu *şi* trăiesc într-o frică paralizantă de răzvrătire.

Regele meu nu ne-a vorbit despre supunerea faţă de el. Nu s-a temut de răzvrătire, pentru că… pentru că nu îi păsa dacă era detronat!

David m-a învăţat cum să pierd, nu să câştig. Să dau, nu să iau. Mi-a arătat că liderul, şi nu cel care-l urmează, este într-o poziţie dezavantajoasă. El ne-a protejat de suferinţă: nu a împărţit-o cu noi.

M-a învăţat că autoritatea cedează în faţa

răzvrătirii, mai ales atunci când acea răzvrătire nu e mai periculoasă decât imaturitatea sau, poate, prostia”. Era evident că bătrânului îi treceau prin minte nişte episoade foarte tensionate şi, probabil, comice din peşteri.

37

V’îi I

„Nu” a spus el, acum cu o nuanţă de elocvenţă în glas”, autoritate, de la Dumnezeu nu se teme să fie contestată, nu se apără şi nu! pasă câtuşi de puţin dacă trebuie să fie detronată. Aceea a fost măreţia Ma... *adevăratului* Rege”. Bătrânul a început să se plimbe prin încăpere. Atât mânia, cât şi nobleţea erau evidente în ţinuta lui. L-a privit încă o dată pe tânăr, aruncând o ultimă salvă: „À-propos de faptul că David a avut autoritate: Oamenii care nu o au vorbesc despre ea tot timpul. Supune-te, supune-te – asta e tot ce auzi. David a avut autoritate, dar nu cred că s-a gândit vreodată la asta! Noi eram 600 de oameni fără valoare, cu un conducător care plângea mult. Asta am fost noi!”

Acelea au fost ultimele cuvinte pe care tânărul soldat le-a auzit de la bătrânul luptător. Strecurându-se afară, în stradă, s-a întrebat dacă va mai fi vreodată fericit să slujească sub conducerea lui Roboam.

Capitolul XVIII

38

Acum, ajungând la sfârşitul studiului nostru despre Saul şi I) avid, consideri că ai fost ajutat mult? Ce înseamnă asta? Eşti sigur acum că omul sub a cărui autoritate eşti nu este cu adevărat de la Dumnezeu... sau, dacă este, atunci în cel mai bun caz e doar un Saul? Vai, cât de siguri putem fi noi, fiinţe muritoare, despre lucruri de care nici îngerii nu sunt siguri!

Atunci permite-mi să te întreb: Ce intenţionezi să faci cu aceste nou dobândite cunoştinţe? Da, sunt conştient că tu însuţi nu eşti nici Saul, nici David… ci doar un locuitor oarecare. Totuşi, ai de gând să împărtăşeşti noile tale descoperiri cu câţiva prieteni? înţeleg. Dar poate că trebuie să te previn că aceste noi cunoştinţe pe care le-ai acumulat cu mintea poartă cu ele un pericol. În inima ta se poate petrece o schimbare ciudată. E posibil… dar stai puţin!

Ce văd acolo? Acolo? în acea ceaţă din depărtare, din spatele tău? întoarce-te! Cine este acea figură ca o nălucă, ce îşi croieşte drum prin ceaţă? Se pare că am mai văzut-o cândva.

Priveşte atent. Oare nu ne putem da seama ce face?

Pare a se apleca peste un cufăr vechi. Da, l-a deschis.

Cine e el? Şi ce face?

A scos ceva din cufăr. O haină? E un fel de pelerină. Uite, şi-o pune pe el! I se potriveşte perfect, căzându-i pe umeri ca o mantie.

Ce face acum? Se apleacă din nou înspre cufăr. Ştiu că am mai văzut cândva acea persoană. Ce anume scoate de data asta? Un scut? Nu, un blazon. Da, un blazon de la un ordin străvechi, demult uitat. îl ţine sus ca unul care vrea să-şi însuşească acel ordin. Cine e acel om? înfăţişarea. Postura. Alura. Am mai văzut asta înainte. Sunt sigur.

A! A ieşit din ceaţă, acum e în lumină. îl vom vedea clar acum.

Faţa aceea! Nu cumva eşti tu?

39

Da. *Tu* eşti! Tu care eşti aşa de priceput în a discerne prezent unui Saul nevrednic!

Du-te! Uită-te în oglinda de acolo! Acel om eşti

tul Uită-te şi la numele de pe acel blazon! Iată: ABSALOM AL DOILEA!

Partea **a II-a**

Capitolul XIX

40

„Uitaţi-vă! Vine David!”

Zâmbete luminoase, câteva chicoteli, câteva râsete uşoare.

„Vedeţi? E David în persoană!”

Din nou zâmbete largi, o fluturare de mână şi o bucurie potolită.

„ăla nu e David!” a exclamat un tinerel către însoţitorul lui, în timp ce amândoi mergeau pe marginea străzii. „De ce vorbesc aşa? Omul acela *nu* e David!”

„E adevărat, copile, nu e David. E doar Absalom care vine de la poartă”.

„De ce e numit David?” întrebă băiatul, privind peste umăr la tânărul chipeş din trăsura înaintea căreia alergau 50 de oameni.

„Deoarece el ne aduce aminte tuturor de David când a fost tânăr. Şi deoarece suntem cu toţii foarte bucuroşi că există un tânăr aşa de frumos care să ia locul lui David într-o zi. Şi, probabil, şi deoarece Absalom arată chiar mai bine decât David. Poate că el este cel mai chipeş bărbat în viaţă”.

„Va fi Absalom rege în curând? De fapt, câţi ani are David? E aproape de moarte?”

„Desigur că nu, băiatul meu! Să vedem... câţi ani are David? Probabil are aceeaşi vârstă ca regele Saul când domnia lui a luat sfârşit”.

„Câţi ani are Absalom?”

„Are cam aceeaşi vârstă ca David când Saul încerca din răsputeri să-l omoare”.

„David are vârsta lui Saul. Absalom are vârsta lui

David când a ajuns rege” cugetă băiatul. Un timp au mers mai departe în tăcere.

41

Băiatul, în mod evident preocupat de ceva, a început din noul vorbească.

„Saul s-a purtat foarte rău cu David, nu-i aşa?”

„Da, foarte rău”.

„Şi regele David îl va trata pe Absalom în acelaşi mod? Se \ purta David rău cu Absalom?”

Însoţitorul s-a oprit pentru a cugeta la întrebare, dar copilul continuat: „Dacă David se va purta rău cu Absalom, oare Absaloi se va purta cu tot aşa de mult har ca şi David?”

„Copile, viitorul ne va arăta asta. Aşa nişte întrebări pui! Dac atunci când vei fi mare, vei putea da şi răspunsuri precum ştii acut să pui întrebări, fără îndoială că vei fi cunoscut ca cel mai înţelep om de pe pământ”.

Cei doi s-au întors şi au intrat pe poarta palatului.

42

I Capitolul XX

Te ungea la inimă să ştii că este un om care vede lucrurile clar. Care are discernământ. Da, asta îl caracteriza cel mai bine; discernământul. era **în stare să pătrundă până în miezul oricărei probleme.**

Oamenii se simţeau în siguranţă şi numai pentru simplul fapt de a fi în prezenţa lui. Chiar tânjeau să petreacă timp cu el. Vorbind cu el, şi-au dat seama că ei înşişi erau mai înţelepţi decât credeau. O asemenea descoperire îi făcea să se simtă bine. Pe măsură ce el discuta cu ei problemă după problemă şi soluţie după soluţie, oamenii au început să aştepte cu nerăbdare ziua

când el va fi conducătorul lor. În felul acesta va putea îndrepta aşa de multe nedreptăţi. El le dădea un sentiment de speranţă.

Dar acest om impunător, cu discernământ nu îşi grăbea cu premeditare ziua întronării lui, de lucrul acesta erau siguri. Era mult prea umil, avea mult prea mare respect faţă de prezentul conducător. Cei din jurul lui au început să se simtă puţin frustraţi din cauză că trebuiau să aştepte încă instaurarea domniei lui.

Cu cât stăteau mai mult în camera lui de zi şi discutau, cu atât îşi dădeau seama că erau lucruri nelalocul lor în prezenta domnie. Da, lucruri greşite, la care nu se gândiseră niciodată până atunci. Şi probleme. Ieşeau la suprafaţă probleme la care nici nu visaseră. Da, cu adevărat ei deveneau mai înţelepţi şi dobândeau mai mult discernământ.

Pe măsură ce treceau zilele, tot mai mulţi veneau să asculte. Vestea s-a răspândit fără zarvă. „Iată pe cineva care înţelege şi are şi răspunsuri". Cei frustraţi au venit. Au pus întrebări. Au primit răspunsuri excelente şi au început să spere.

Se dădea din cap aprobator. Se năşteau visuri. Odată cu trecerea timpului, erau tot mai multe asemenea întruniri. Ideile s-au

transformat în istorisiri – istorisiri despre nedreptăţi pe care ai **cu acestea cuvinte, s-a declanşat răzvrătirea. S-a** le-ar fi considerat nimicuri. Nu însă şi acest ascultător! El era plin d **cu excepţia unuia. În omul cel mai nobil şi mai pur** compasiune. Şi, pe măsură ce cei din jurul lui povesteau, nedreptăţii **iţa s-a întâmplat.**

descoperite păreau a creşte în număr şi gravitate. Cu fiecare nou istorisire, oamenii erau tot mai şocaţi de nedreptatea care ajunses acum – se părea – strigătoare la cer.

Dar înţeleptul tânăr stătea în tăcere şi nu spunea nicio vorb la toate acele cârtiri. Vedeţi, el era prea nobil. Întotdeauna închei conversaţiile de seară cu un cuvânt umil, de respect, faţă de cei afla la conducere…

Dar era prea mult să te aştepţi ca toţi să rămână pentru totdeaun liniştiţi. Era inevitabil ca această nesfârşită afişare a nedreptăţii să-stârnească până şi pe omul cel mai plin de respect. Chiar şi în cel ci inima cea mai curată se ridica mânia. (Şi acest om avea, cu siguranţă cea mai curată inimă!)

Un astfel de om plin de compasiune nu putea să-şi întoarcă îi nesfârşit faţa de la aceste suferinţe, nici să rămână mereu tăcut. Ur asemenea caracter nobil trebuia, într-o bună zi, să-şi deschidă gura.

La urmă, adepţii lui (pe care el jura că nu-i are) erau aproape vineţi de supărare. Revelaţiile lor cu privire la nedreptăţile din regal nu doar au crescut, ci sau şi înmulţit. Cu toţii voiau să facă ceva în legătură cu aceste nedreptăţi fără sfârşit.

În sfârşit, se părea că măreţul tânăr *cedează.* La început a fost doar un cuvânt. Apoi o propoziţie. Inimile oamenilor au tresăltat încântarea (dacă nu de-a dreptul bucuria) domnea. Nobleţea din el era, în fine, gata să treacă la acţiune. Dar, nu! El i-a avertizat să nu interpreteze greşit lucrurile. Era îndurerat, într-adevăr, dar nu putea să vorbească împotriva celor ce deţineau poziţii de răspundere. Nu, categoric nu! Indiferent cât de mari era durerile, indiferent cât de îndreptăţit ar fi fost să acţioneze. El *nu* va face asta.

Dar el suferea din ce în ce mai mult. Era evident că unele relatări îi cauzau o adevărată agonie. În cele

din urmă, dreapta lui mânie a răbufnit în cuvinte calculate, controlate, dar pline de putere.

„Asemenea lucruri n-ar trebui să se întâmple!” Stătea în picioare, cu ochii scăpărând scântei: „Dacă eu aş deţine conducerea, iată ce aş face...”

44

Răzvrătirea fusese prezentă în inima lui de ani de zile.

45

Capitolul XXI

„Înţeleptule!” „Da”.

„Înţeleptule, poţi să-mi acorzi un minut din timpul tău?” „O, desigur, am timp berechet!”

„Tocmai ai venit de la o întrunire cu prietenii din casa lui Absalom?” „Da, aşa e”.

„Nu ai vrea să-mi împărtăşeşti câteva din impresiile tale despre ce se întâmplă acolo?”

„Te referi la o impresie generală despre Absalom şi prietenii lui?”

„Da, asta mi-ar fi de ajuns”.

„Ei bine, am cunoscut mulţi oameni ca Absalom. Mulţi”.

„Dar cum este el?”

„E şi sincer, şi ambiţios. Poate asta e o contradicţie, dar e adevărat. Probabil că, într-o anumită măsură, e sincer în ceea ce spune. Dar ambiţia lui va ţine mult timp şi după ce îşi va da seama de incapacitatea lui de a face lucrurile pe care le promite. A îndrepta nedreptăţile devine întotdeauna un lucru secundar cuceririi puterii”.

„Scuză-mă, înţeleptule, dar nu înţeleg”.

„Două lucruri mi-au atras în mod deosebit atenţia. La o întrunire, când Absalom răspundea întrebărilor, a accentuat foarte mult că trebuie să fie mai multă libertate în regat. Tuturor le-a plăcut asta.

Poporul trebuie condus de Dumnezeu, şi nu de oameni a spus el. oamenii ar trebui să facă numai ceea ce consideră că Dumnezeu le cere să facă. Trebuie să-L urmăm pe Dumnezeu, şi nu pe un om. Cred că acestea au fost cuvintele lui.

46

La o altă întrunire a vorbit despre viziunile măreţe pe care le are el cu privire la împărăţia lui Dumnezeu – despre marile realizări de care sunt capabili oamenii. Pe de altă parte, a vorbit despre multele schimbări pe care le-ar face în privinţa modului în care trebuie să fie condus regatul. Deşi nu s-a părut că-şi dă seama, a făcut două afirmaţii care se contrazic: multe schimbări, mai multă libertate.

Da, într-adevăr, el îmi aduce aminte de mulţi alţii pe care i-am cunoscut în decursul anilor".

„Înţeleptule, cred că înţeleg ce ai spus, dar nu sunt sigur ce anume vrei să scoţi în evidenţă".

„Absalom visează. Visează la ce ar trebui să fie, la ce *va* fi: „Iată ce voi face eu", spune el. Dar pentru a-şi împlini aceste visuri, trebuie să aibă parte de cooperarea poporului. Ah, asta e partea pe care oamenii o trec cu vederea. Asemenea visuri se bazează în totalitate pe premisa că poporul lui Dumnezeu va fi de partea noului lider, că *toţi* vor vedea aşa cum vede el. Astfel de oameni nu pot să îşi închipuie nicio problemă în propriul lor regat din viitor. E posibil ca poporul să-i urmeze, dar e posibil şi să nu-i urmeze.

În cel mai bun caz, poporul Domnului îl va urma pe un conducător câteva zile. Niciodată nu va sta foarte mult de partea cuiva. În general, oamenii fac ce le place. Ei pot fi determinaţi să facă pe placul cuiva, dar nu pentru mult timp. Oamenii nu îşi dau prea mult silinţa, chiar dacă îl urmează pe *Dumnezeul*

Ce va face Absalom când oamenii vor înceta să-l urmeze pe *el* de bunăvoie? A, asta este, într-adevăr, o întrebare!

Vezi, niciun regat nu e lipsit de conflicte. Chiar şi Dumnezeu şi-a avut contestatarii Lui în cer, ştii. Fiecare regat urmează un curs abrupt. Iar oamenii, în special copiii lui Dumnezeu, nu urmează niciodată la unison un vis. Nu, pentru a realiza tot despre ce a vorbit el în seara asta va fi nevoie de timp. Nu toţi vor fi dispuşi să stea alături de el. Va persevera Absalom în hotărârea lui de a pune în practică visurile lui? Dacă da, atunci nu are decât o soluţie: dictatura. Sau asta, sau va vedea că puţine (ori deloc) visuri de-ale lui se vor împlini. Pot să te asigur că în viitorul nu prea îndepărtat vor fi nemulţumiri faţă de *el* întocmai cum sunt acum faţă de actualul rege. Da, dacă Absalom va deveni rege, la scurt timp vom vedea

47

noi întruniri, de genul celei de la e arc i<u mai am venit… numai că vor fi feţe noi, visuri noi şi planuri **pentru o** nouă rebeliune, de data asta *împotriva* lui Absalom! Iar atunci când Absalom va auzi de asemenea întruniri şi discuţii despre **rebeliune, nu** va avea decât o singură soluţie”.

„Ce crezi că va face, înţeleptule?”

„Rebelii care ajung la tron prin rebeliune nu au răbdare cu alţi rebeli şi rebeliunile lor. Când Absalom se va confrunta cu rebeliunea, va deveni un tiran. Va fi de zece ori răul pe care îl vede acum în regele tău. Va înăbuşi rebeliunea şi va domni cu un braţ de fier… şi cu frică. Va elimina orice opoziţie. Aceasta este întotdeauna faza finală a rebeliunii pompoase. Aşa va fi drumul lui Absalom dacă va uzurpa tronul lui David”.

„Dar, înţeleptule, nu au fost benefice unele rebeliuni, prin faptul că au îndepărtat brute şi despoţi de la putere?”

„O, da, unele. Dar îţi amintesc: această împărăţie este diferită de oricare alta. Această împărăţie e alcătuită din poporul lui Dumnezeu. Este o împărăţie spirituală. Îţi spun în mod hotărât că nicio rebeliune din împărăţia lui Dumnezeu nu este bună şi nici nu poate fi vreodată pe deplin binecuvântată. „De ce spui asta, înţeleptule?”

„Din mai multe motive. Unul este evident. Pe tărâm spiritual, omul care conduce o rebeliune a dovedit deja, indiferent cât de măreţe i-ar fi vorbele sau cât de îngereşti metodele, că are o natură înclinată spre critică, un caracter lipsit de scrupule şi motive ascunse în inima lui. Spus pe şleau, e un hoţ! Creează nemulţumiri şi tensiuni în ţinut şi apoi sau acaparează puterea, sau îşi adună adepţi. Pe adepţii câştigaţi îi foloseşte pentru a-şi întemeia propria lui domnie. Un început atât de mizerabil, zidit pe temelia răzmeriţei. Nu, Dumnezeu nu cinsteşte niciodată dezbinarea pe tărâmul Lui.

Mi se pare curios că oameni care se simt calificaţi să divizeze împărăţia lui Dumnezeu nu se simt capabili să meargă în altă parte, în alt ţinut, să întemeieze o împărăţie complet nouă. Nu, ei trebuie să fure de la un alt conducător. Nu am văzut niciodată nicio excepţie. Se pare că ei au întotdeauna nevoie de cel puţin câţiva adepţi „gata împachetaţi”.

A începe de la zero şi de unul singur îi sperie şi pe cei mai buni oameni. De asemenea, asta spune foarte multe despre cât de siguri sunt ei că Dumnezeu este cu ei. Fiecare cuvânt al lor, dacă este văzut în adevărata lumină, vorbeşte despre nesiguranţa lor.

Sunt multe ţinuturi intacte şi lipsite de stăpânire. Sunt mulţi oameni în alte locuri, care aşteaptă să urmeze un rege adevărat, un adevărat om al lui Dumnezeu. Mă repet. (Unii spun că mereu mă repet.) Oare de ce pretinşii regi şi profeţi nu pleacă, pur şi simplu, în linişte, singuri, ca să găsească alţi oameni, în alte locuri, şi acolo să întemeieze împărăţia pe care şi-o imaginează?

Oamenii care conduc rebeliuni pe tărâm spiritual sunt oameni nevrednici. Fără nicio excepţie. Acum însă trebuie să plec. Trebuie să mă alătur paradei care trece".

„Spune-mi, înţeleptule, cum te cheamă".

„Cum mă cheamă? Eu sunt Istoria".

48

49

Capitolul XXII

general, am ştiut ce să fac. Dar de data asta nu pot să apelez decât la experienţa din tinereţea mea. Calea pe care am urmat-o atunci îmi pare cea mai bună de urmat şi acum".

„Şi care a fost acea cale?"

„Să nu fac absolut nimic".

David stătea în picioare, privind de la balconul terasei cu grădini a palatului său. Sub el pâlpâiau luminile din casele din Cetatea Sfântă. Un om s-a apropiat de el din spate. David a suspinat şi, fără să se întoarcă, a spus: „Da, Ioab, care-i situaţia?"

„Ştii?"

„Ştiu", a răspuns el liniştit.

„De când ai ştiut?" l-a întrebat Ioab, neliniştit şi surprins.

„De luni, ani, poate de un deceniu. Poate am ştiut de treizeci de ani”.

După acest răspuns, Ioab nu era sigur dacă se refereau la acelaşi subiect. În definitiv, Absalom nu avea cu mult peste treizeci de ani. „Măria Ta, vorbesc despre Absalom”, a spus el cu puţină ezitare.

„La fel şi eu”, a spus regele.

„Dacă ai ştiut de atâta vreme, de ce nu l-ai oprit?”

„Tocmai asta mă întrebam şi eu”.

„Să-l opresc eu în locul tău?”

„David s-a răsucit brusc. Într-o clipă, întrebarea lui Ioab a rezolvat dilema lui.

„Să nu faci asta! Şi să nu-i spui nicio vorbă! Să nu-l critici! Şi să nu dai voie nimănui să vorbească în mod critic la adresa lui sau a ceea ce face. Nicidecum să nu-l opreşti”.

„Dar atunci nu va lua regatul?”

David a suspinat din nou foarte, foarte încet. O clipă a ezitat între lacrimi şi zâmbet. Apoi a zâmbit uşor şi a spus: „Da, probabil că îl va lua”.

„Ce vei face tu? Ai vreun plan?”

„Nu. Niciunul. Sincer să-ţi spun, n-am absolut nicio idee ce să fac. Am dus multe lupte şi am ţinut piept multor asedii, şi, în

Capitolul XXIII

David era din nou singur. Încet, tăcut, a străbătut lungimea grădinii lui de pe acoperiş. În cele din urmă s-a oprit şi şi-a vorbit lui însuşi, cu voce tare.

„Am aşteptat, Absalom; am aşteptat şi am privit ani de zile. M-am întrebat mereu şi mereu: Ce este în inima acestui tânăr? Iar acum ştiu. Vei face lucrul de neimaginat: vei dezbina, Absalom, însăşi împărăţia lui Dumnezeu. Toate celelalte au fost doar vorbe”.

David a tăcut un timp. Apoi, aproape cu frică, a vorbit cu voce înceată: „Absalom nu ezită să dezbine *împărăţia lui Dumnezeul*

Acum ştiu. El caută adepţi. Sau cel puţin nu-i îndepărtează! Cu toate că pare magnific de pur şi vestit pentru nobleţea lui, totuşi el dezbinăî Adepţii lui se înmulţesc, deşi el afirmă cu convingere că nu are niciunul”.

Timp îndelungat David nu a mai zis nimic. În cele din urmă, cu o nuanţă de umor în glas, a început să-şi vorbească sieşi: „În regulă, bunule rege David, o problemă ţi s-a rezolvat. Te afli în mijlocul unei dezbinări şi ai toate şansele să fii detronat. Să vedem acum a doua problemă”. S-a oprit, şi-a ridicat mâna şi, într-un mod aproape funebru, s-a întrebat: „Ce vei face *tu?”*

„Regatul atârnă în cumpănă. Se pare că îmi stau în faţă două alegeri: să pierd totul sau să fiu un Saul. îl pot opri pe Absalom. N-am decât să fiu un Saul. Acum, la bătrâneţe, să devin un Saul? Simt că Domnul însuşi aşteaptă decizia mea”.

„Să fiu un Saul?” s-a întrebat el din nou, de data aceasta cu glas tare.

Un glas din spatele lui i-a răspuns: „Bunule rege, el nu a fost un David faţă de tine”.

David s-a întors. Era Abişai, care se apropiase neanunţat.

„Loc aglomerat, terasa asta” a remarcat David pe un ton sarcastic.

„Măria Ta...” a spus Abişai.

„Nimic. Ajunge dacă spun că azi nu am fost lipsit de vizitatori – o zi când aş fi preferat singurătatea. Ce ai spus? De fapt, ce am spus eu?”

„Ai spus: Să fiu un Saul faţă de Absalom?, iar eu am răspuns: El nu a fost un tânăr David faţă de tine”.

„Eu nu l-am contestat niciodată pe Saul; nu am încercat niciodată să dezbin regatul în timpul domniei lui. La asta te refereai?”

„Mai mult”, a replicat Abişai cu tărie. „Saul a fost rău cu tine şi ţi-a făcut viaţa un chin. Reacţia ta a fost numai una de respect faţă de el şi de suferinţă ascunsă. Lucrurile rele care s-au întâmplat atunci veneau doar dintr-o parte. Totul a căzut asupra ta. Şi totuşi, ai fi putut dezbina regatul şi, probabil, l-ai fi putut detrona pe Saul. Dar, în loc să faci asta, ai lăsat totul şi ai plecat. Mai degrabă ai fugit decât să cauzezi dezbinare. Ţi-ai riscat viaţa de dragul unităţii, ţi-ai pecetluit buzele şi ai închis ochii la toate nedreptăţile lui. Aveai mai multe motive să te răzvrăteşti decât orice alt om din istoria acestui regat, sau a altui regat care a fost sau va fi vreodată. Absalom trebuie să măsluiască din greu lucrurile pentru a-şi întocmi o listă cu nedreptăţi... dintre care puţine sunt semnificative, aş zice. S-a comportat Absalom aşa cum te-ai comportat tu? Ţi-a arătat Absalom respect? A căutat Absalom să păstreze unitatea regatului? A refuzat Absalom să vorbească rău de tine? A refuzat Absalom să-şi adune adepţi? A plecat Absalom din ţară pentru a evita împărţirea ei? Şi-a purtat Absalom suferinţa într-o agonie tăcută? Ce lucruri rele au căzut

asupra lui Absalom?” „Nu, el e doar pur şi nobil!”

Abişai a rostit ultimele cuvinte aproape ca un lătrat. Apoi a continuat, de data asta pe un ton mai echilibrat.

„Plângerile lui sunt mici în comparaţie cu plângerile tale drepte la adresa lui Saul. Tu nu te-ai purtat niciodată rău cu Saul. Şi niciodată, sub nicio formă, nu ai fost nedrept faţă de Absalom”.

David l-a întrerupt cu un zâmbet amar. „Se pare că am darul de de-i face pe bătrâni şi pe tineri să mă urască fără temei. În tinereţea

53

mea, bătrânii m-au atacat; acum, când sunt bătrân, tinerii mă atacă. Ce realizare minunată!”

„Ceea ce vreau să spun”, a continuat Abişai, „este că Absalom nu e un David. De aceea, te întreb: De ce nu pui capăt rebeliunii lui? Opreşte-l, mizerabilul…”

„Ai grijă, Abişai! Nu uita că el este şi fiul regelui. Nu trebuie să vorbim niciodată de rău pe fiul regelui”.

„Bunule rege, îţi aduc aminte că ai tu refuzat să-ţi ridici sabia sau suliţa împotriva lui Saul. Repet: Absalom vorbeşte împotriva ta zi şi noapte. Într-o zi – curând – el va ridica o armată împotriva ta. Nu, un popor. *Acest* popor! Tânărul Absalom nu este tânărul David. Te sfătuiesc să îl opreşti!”

„Abişai, tu îmi ceri să devin un Saul”, replică David cu asprime. „Nu, ci spun că el nu este un David; opreşte-l!” „Şi dacă îl opresc, eu voi mai fi David? Dacă-l opresc, nu voi deveni eu un Saul?” a întrebat regele, străpungându-l cu privirea pe Abişai. „Abişai, ca să-l opresc, trebuie să fiu sau un Saul, sau un Absalom”.

„Regele şi prietenul meu, îţi spun cu dragoste: uneori am impresia că eşti puţin ieşit din minţi”.

„Da, pot să înţeleg de ce”, chicoti David. „Rege iubit, Saul a fost un rege rău. Absalom este, în anumite privinţe, o întrupare tinerească a lui Saul. Numai tu eşti neschimbat. Tu ai rămas tânărul păstor cu inima zdrobită. Spune-mi sincer: Ce plănuieşti să faci?”

„Până acum nu am fost sigur ce să fac. De un lucru sunt convins: în tinereţe nu am fost un Absalom. La bătrâneţe nu voi fi un Saul. În tinereţe, potrivit propriilor tale cuvinte, am fost David. La bătrâneţe intenţionez să fiu tot David. Chiar dacă asta mă va costa tronul, regatul şi, poate, chiar capul”.

Abişai a rămas tăcut un timp. Apoi a început să vorbească încet, vrând să fie sigur că a înţeles semnificaţia deciziei lui David.

„Tu nu ai fost un Absalom; nu vei fi un Saul. Măria Ta, dacă nu vrei să-l opreşti pe Absalom, atunci propun să ne pregătim de a părăsi regatul, căci Absalom va domni în mod sigur”.

„Numai atât de sigur precum regele Saul l-a ucis pe tânărul păstor” a replicat bătrânul şi înţeleptul rege.

54

„Ce?” a exclamat Abişai cu surprindere.

„Gândeşte-te numai, Abişai! Dumnezeu a izbăvit odată pe un tânăr păstor lipsit de apărare din mâna unui rege puternic şi nebun. Şi acum El poate scăpa pe un bătrân domnitor de un tânăr răzvrătit şi ambiţios”.

„Îţi subestimezi adversarul”, a replicat Abişai.

„Tu îl subestimezi pe Dumnezeul meu” a spus David senin.

„Dar de ce, David? De ce să nu te lupţi?”

„Îţi voi da răspunsul. Dacă îţi aduci aminte – căci erai acolo –, odată i-am dat exact acelaşi răspuns şi lui

Ioab, cu mult timp în urmă, într-o peşteră.

E mai bine să fiu eu înfrânt, chiar ucis, decât să învăţ căile… unui Saul *sau* căile unui Absalom. Regatul nu este atât de valoros. Să-l aibă, dacă asta e voia Domnului. Repet: eu *nu* voi învăţa nici căile unor Sauli, nici ale unor Absalomi.

Iar acum, fiind un om bătrân, mai spun ceva ce se poate că nu am ştiut atunci. Abişai, nimeni nu-şi cunoaşte propria inimă, în mod sigur eu nu mi-o cunosc pe a mea. Numai Dumnezeu o cunoaşte. Să-mi apăr eu micul meu ţinut în numele lui Dumnezeu? Să arunc săgeţi, să fac planuri şi să dezbin… şi să ucid duhul oamenilor, dacă nu şi trupurile lor… pentru a-mi proteja imperiul meu? Eu nu am mişcat niciun deget pentru a fi făcut rege. Nici pentru a păstra împărăţia. Nici chiar împărăţia lui Dumnezeu! Dumnezeu m-a pus aici. Nu e responsabilitatea mea de a lua sau *păstra* autoritatea. Nu te gândeşti că s-ar putea ca aceste lucruri să se întâmple din voia Lui? Eu cred că, dacă vrea, Dumnezeu poate să păzească şi să păstreze şi acum împărăţia. La urma urmei, e împărăţia *Lui.*

Aşa cum am spus, nimeni nu-şi cunoaşte inima. Eu nu mi-o cunosc pe a mea. Cine ştie ce este cu adevărat în inima mea? S-ar putea ca, în ochii lui Dumnezeu, eu să nu mai fiu vrednic de a domni. Poate că El a terminat-o cu mine. Poate că e voia Lui ca Absalom să domnească. Sincer îţi spun că nu ştiu. Dar dacă asta e voia Lui, o doresc. Poate că Dumnezeu mă pune deoparte!

Orice tânăr rebel care îşi ridică mâna împotriva unuia despre care crede că este un Saul; şi orice rege bătrân care îşi ridică mâna

Împotriva unuia despre care crede că este un Absalom s-ar putea că, în realitate, îşi ridică mâna

împotriva voii lui Dumnezeu.

În orice caz, eu nu-mi voi ridica mâna! Nu aş arăta puţin ciudat încercând să rămân la conducere când Dumnezeu doreşte să cad?”

„Dar ştii că Absalom nu ar trebui să fie rege!” a replicat Abişai frustrat.

„Oare ştiu? Nimeni nu ştie. Numai Dumnezeu ştie, dar El nu a vorbit. Eu nu mă voi lupta nici să fiu rege, nici să rămân rege. Vie Dumnezeu deseară să ia tronul, regatul şi...” – glasul lui David a tremurat – „şi *ungerea* Lui de la mine. Eu caut voia Lui, nu puterea Lui. Repet: doresc voia Lui mai mult decât doresc o poziţie de conducere. Poate să mă dea la o parte”.

„Rege David”, a răsunat o voce din spatele celor doi oameni.

„Da! O, un mesager. Ce este?”

„Absalom. Doreşte să vă vadă o clipă. Doreşte să ceară permisiunea de a merge la Hebron pentru a aduce o jertfă”.

„David”, a spus Abişai cu glas răguşit, „ştii ce înseamnă de fapt asta, nu-i aşa?”

„Da.

David s-a întors spre mesager. „Spune-i lui Absalom că voi fi acolo într-o clipă”.

David a aruncat o ultimă privire spre cetatea liniştită de jos, apoi s-a întors şi a a păşit spre uşă.

„Îl *vei lăsa* să meargă la Hebron?” a insistat Abişai.

„Îl voi lăsa”, a spus regele tuturor regilor. „Da, îl voi lăsa”.

Apoi s-a întors spre mesager. „Acesta e un ceas întunecat pentru mine. După ce voi fi terminat de vorbit cu Absalom, mă voi retrage. Mâine să vină la mine unul din profeţi pentru a mă consulta cu el. Sau un cărturar. De fapt, trimite-l pe Ţadoc, marele preot.

Întreabă-l dacă poate să vină aici după jertfa de seară”.

Abişai a vorbit încă o dată, de data asta pe un ton blând. Faţa îi strălucea de admiraţie: „Bunule rege, îţi mulţumesc”.

„Pentru ce?” l-a întrebat regele nedumerit, întorcându-se din prag.

„Nu pentru ceea ce ai făcut, ci pentru ceea ce *nu* ai făcut. Îţi mulţumesc că nu ai aruncat suliţe, că nu te-ai răzvrătit împotriva

56

regilor, că nu l-ai demascat pe un om ce deţinea autoritatea, atunci când el era aşa de vulnerabil, că nu ai dezbinat regatul, că nu ai atacat tineri Absalomi care arată foarte mult ca nişte tineri Davizi, **dar care, de fapt, nu sunt”.**

A făcut o pauză. „Şi îţi mulţumesc că ai suferit, că ai fost gata să pierzi totul. Îţi mulţumesc că I-ai dat lui Dumnezeu mână liberă să pună capăt regatului tău, ba chiar să-l nimicească – dacă aşa găseşte El cu cale. Îţi mulţumesc că ai fost un exemplu pentru noi toţi.

Şi, cel mai mult”, a chicotit el, „îţi mulţumesc că nu te-ai consultat cu vrăjitoarele”.

57

Capitolul XXIV

„Natan!”

„Ce…? O, tu eşti, Ţadoc?”

„Scuză-mă că mă amestec, dar te urmăresc de câteva clipe. Erai pe punctul de a intra în sala tronului, cred, ca să îl vezi pe rege?”

„Da, Ţadoc. Asta intenţionam să fac, dar m-am răzgândit. Regele nu are nevoie de mine”.

„Mă dezamăgeşti, Natan. După părerea mea, regele are mare nevoie de tine. Acum se confruntă cu cel mai serios test din viaţa lui. Nu sunt nicidecum sigur că va putea trece un test aşa de greu ca acesta”.

„El a trecut *deja* acest test, Ţadoc”, l-a contrazis Natan, cu o siguranţă în glas care întărea faptul că el era un profet al lui Dumnezeu.

„Deja a trecut testul? Iartă-mă, Natan, dar n-am habar la ce anume te referi. Această criză, după cum bine ştii, abia a început”.

„Ţadoc, regele tău a trecut *acest* test cu mult timp în urmă, când era tânăr”.

„Te referi la Saul? Dar aceea, prietene, a fost o chestiune complet diferită”.

„Nicidecum! Este *exact* la fel. Cu adevărat nu există absolut nicio deosebire. Aşa cum David s-a raportat la Dumnezeul lui şi la omul aflat deasupra lui în acel ceas de demult... şi acum David se va raporta la fel la Dumnezeul lui şi la omul aflat sub autoritatea lui. Nu poate fi nicio deosebire. Niciodată.

E adevărat, împrejurările pot fi diferite... puţin. Foarte puţin diferite, aş zice eu. Dar inima...! Ah, inima este întotdeauna la fel.

Ţadoc, eu am fost totdeauna recunoscător că Saul a fost *primul* nostru rege. Mă cutremur când mă gândesc ce tulburare ar fi putut

58

el cauza dacă, tânăr fiind, s-ar fi aflat sub autoritatea unui rege. Nu este o deosebire reală între omul care descoperă că are un Saul în viaţa lui şi omul care constată că are un Absalom în a lui. În oricare dintre aceste două situaţii, inima stricată îşi va găsi „justificarea”. Saulii acestei lumi nu pot niciodată să vadă un David; ei văd doar un Absalom. Iar Absalomii **acestei lumi nu**

pot niciodată să vadă un David; ei văd doar un Saul.

„Iar inima curată?" a întrebat Ţadoc.

„Ah, asta e într-adevăr un lucru rar. Cum se poartă o inimă zdrobită şi o voinţă zdrobită cu un Absalom? în modul în care s-a purtat cu Saul? în curând vom şti, Ţadoc!

Tu şi cu mine nu am avut privilegiul de a fi acolo când David a avut ceasul lui de încercare din cauza lui Saul. Dar avem acum privilegiul de a fi prezenţi în ceasul lui de încercare din cauza lui Absalom. În ce mă priveşte, intenţionez să urmăresc foarte atent acesta dramă în curs de desfăşurare. Şi procedând astfel, mă aştept să învăţ o lecţie sau două. Reţine ce-ţi spun: David va găsi calea de a ieşi învingător din această încercare şi va trece testul cu aceeaşi graţie de care a dat dovadă în tinereţea lui".

„Iar Absalom?"

„Absalom? Peste câteva ore s-ar putea foarte bine ca el să fie regele meu, nu asta vrei să spui?"

„Există posibilitatea asta", a replicat Ţadoc, aproape cu haz.

Natan a râs. „Dacă Absalom va ajunge la tron, cerul să se îndure de toţi Saulii, Davizii *şi* Absalomii din ţară!

După cum judec eu lucrurile, tânărul nostru Absalom se va dovedi un excelent Saul" a continuat Natan întorcându-se şi luâ**nd-o de-a lungul coridorului imens.**

„Da. Un excelent Saul. Căci în orice privinţă, cu excepţia vârstei şi a poziţiei, Absalom este deja un Saul".

Capitolul XXV

„Îţi mulţumesc că ai venit, Ţadoc". „Regele meu!"

„Tu eşti preot al lui Dumnezeu. Ai putea să-mi spui o întâmplare de demult?"

„Ce întâmplare, regele meu?"

„Cunoşti istoria lui Moise?"

„Da".

„Spune-mi-o!"

„E lungă. Să ţi-o spun toată?"

„Nu, nu toată".

„Atunci care parte?"

„Aceea despre răzvrătirea lui Core".

Marele preot s-a uitat ţintă la David, cu ochii învăpăiaţi. Şi David l-a privit ţintă, tot cu ochii învăpăiaţi. Cei doi bărbaţi au înţeles.

„O să-ţi spun istoria răzvrătirii lui Core şi cea a atitudinii lui Moise în timpul acelei răzvrătiri.

Mulţi oameni au auzit istoria lui Moise. El este exemplul suprem de uns al Domnului. Adevărata cârmuire a lui Dumnezeu se află într-un om – nu, în inima smerită a unui om. Cârmuirea lui Dumnezeu nu constă într-o anumită formă sau rânduială. Ceea ce contează este doar un om cu o inimă smerită. Moise a fost un astfel de om.

Core nu a fost un astfel de om, deşi era văr primar cu Moise. El a vrut să deţină autoritatea pe care o avea Moise. Core s-a trezit într-o dimineaţă liniştită şi, deşi nu era discordie în rândul poporului Domnului atunci, înainte de sfârşitul zilei el găsise 252 de oameni care să îi susţină plângerile împotriva lui Moise.

„Deci au fost probleme în popor atunci când Moise a fost conducător?" a întrebat David.

„Întotdeauna sunt probleme în regate", a răspuns Ţadoc. „Întotdeauna. În plus, capacitatea de a vedea acele probleme este, în realitate, un dar de mic preţ".

David a zâmbit şi a spus: „Dar, Ţadoc, ştii că au fost regate nedrepte şi conducători nedrepţi şi impostori şi mincinoşi care au stăpânit şi au cârmuit. Cum poate un popor simplu să facă deosebirea între un regat cu neajunsuri, dar condus de oameni ai lui Dumnezeu, şi un regat care nu e vrednic de supunerea oamenilor? Cum poate un popor să ştie asta?"

David s-a oprit; şi-a dat seama că atinsese ceva ce voia foarte mult să ştie. Cu greutate, vorbi din nou: „Iar regele – cum poate el să ştie? Cum poate să ştie dacă el este drept? Cum poate şti dacă acuzaţiile sunt întemeiate? Există vreun semn în această privinţă?" Ultimele cuvinte ale lui David erau pline de nelinişte.

„Cauţi ceva listă trimisă din cer, David. Chiar dacă ar fi o asemenea listă, chiar dacă ar fi vreo modalitate de a şti, oamenii netrebnici şi-ar aranja regatele astfel, încât să se potrivească cu lista! Iar dacă ar fi o listă, şi un om bun ar corespunde ei în chip desăvârşit, tot s-ar găsi unii care să spună că nu întruneşte nicio condiţie enumerată în ea. Nu ştii de ce e în stare inima omenească, David".

„Atunci cum va şti poporul?" „Nu va şti".

„Vrei să spui că, dintre o sută de glasuri care rostesc o mie de declaraţii, poporul simplu al lui Dumnezeu nu are certitudinea cine este cu adevărat uns pentru a deţine autoritatea lui Dumnezeu, şi cine nu este?"

„Nu va avea certitudinea". „Atunci cine

poate şti?”

„Dumnezeu ştie întotdeauna – dar El nu spune”. „Atunci nu este nicio speranţă pentru cei care trebuie să-i urmeze pe oamenii nevrednici?”

„Nepoţii lor vor putea să vadă lucrurile clar. *Ei* vor şti. Cât despre cei prinşi în această situaţie dramatică, aceştia nu vor şti sigur niciodată. Totuşi, un lucru bun va ieşi din toate astea”. „Ce anume?”

61

„Pe cât de sigur este că soarele răsare, pe atât de sigur este şi faptul că inimile oamenilor vor fi probate. În ciuda tuturor declaraţiilor – şi a contra-declaraţiilor – motivele ascunse din inimile tuturor celor implicaţi vor fi aduse la lumină. Asta s-ar putea să nu pară a avea importanţă în ochii oamenilor, dar, în ochii lui Dumnezeu şi ai îngerilor, asemenea lucruri sunt cruciale. Inima trebuie să fie dată în vileag, şi Dumnezeu va avea grijă de asta”.

„Dispreţuiesc asemenea probe”, a răspuns David obosit. „Urăsc nopţi ca aceasta. Şi totuşi, se pare că El trimite multe, multe lucruri în viaţa mea pentru a-mi proba inima. Şi în noaptea asta constat că inima mea este pusă la încercare.

Ţadoc, este ceva ce mă deranjează mai mult ca orice. Poate că Dumnezeu într-adevăr a terminat-o cu mine. Nu este nicio modalitate să ştiu asta?”

„Nu ştiu ca vreun alt conducător din întreaga istorie să şi îl pus măcar această întrebare, bunule rege. Cei mai mulţi şi-ar fi făcut bucăţi opozanţii – sau chiar presupuşii lor opozanţi – până acum. Dar, ca să răspund întrebării tale: nu cunosc nicio modalitate de a şti sigur dacă Dumnezeu a terminat-o cu tine, sau nu”.

David a oftat şi şi-a înăbuşit lacrimile. „Atunci

continuă-ţi povestea. Core a avut 252 de adepţi, aşa-i? Ce s-a întâmplat mai departe?”

„Core a venit cu trupa lui înaintea lui Moise şi Aaron. I-a spus lui Moise că nu avea dreptul la toată autoritatea pe care o exercita”.

„Hm, noi, evreii, suntem credincioşi principiilor, nu-i aşa?” a râs David.

„Nu, inima omului este credincioasă principiilor, David”, a răspuns Ţadoc.

„Spune-mi, ce i-a răspuns Moise lui Core?”

„La patruzeci de ani, Moise fusese un om încrezut, încăpăţânat, la fel ca şi Core. Nu pot spune de ce ar fi fost el în stare la patruzeci de ani. Dar la optzeci de ani el era un om zdrobit. Era...”

„Cel mai blând om care a trăit vreodată”, l-a întrerupt David.

„Omul care poartă toiagul autorităţii lui Dumnezeu trebuie să fie aşa, altfel poporul lui Dumnezeu va trăi în teroare. Da, un om zdrobit l-a înfruntat pe Core. Şi cred că ştii deja ce a făcut Moise, David. El... nu a făcut nimic!”

62

„Nimic! Ah, ce om!”

„A căzut cu faţa la pământ înaintea lui Dumnezeu. Asta e tot ce-a făcut”.

„De ce a făcut asta, Ţadoc?”

„David, dintre toţi oamenii, tu ar trebui să ştii de ce. Moise ştia că Dumnezeu singur îi dăduse în grijă pe poporul lui Israel. Nu era nimic de făcut. Urma sau ca cei 253 de oameni să ia regatul, sau ca Dumnezeu să-l apere pe Moise. Şi Moise ştia asta”.

„Oamenilor li se pare greu să imite o astfel de viaţă, nu-i aşa? în mod sigur un impostor nu ar putea imita o asemenea predare, nu? Dar, spune-mi, cum l-a apărat Dumnezeu pe Moise?”

„Moise le-a spus oamenilor să revină a doua zi cu cădelniţe şi tămâie… şi Dumnezeu va decide”.

„Aşa, deci!” a strigat David. „Aşa, deci!” a exclamat el din nou, şi mai tare. „Uneori, *totuşi,* Dumnezeu spune”, a zis el emoţionat. „Ce s-a întâmplat apoi?”

„Pe Core şi pe doi dintre prietenii lui i-a înghiţit pământul.

Ceilalţi 250 au murit de…”

„Lasă! E suficient să spui că s-a dovedit că Moise deţinea autoritatea de la Dumnezeu. Dumnezeu *într-adevăr* a spus! Poporul a ştiut cine avea cu adevărat autoritate de la Dumnezeu, şi, în cele din urmă, Moise a avut odihnă”.

„Nu, David. Nu a găsit odihnă, iar poporul nu a fost mulţumit cu răspunsul lui Dumnezeu. Chiar ziua următoare întreaga adunare a cârtit împotriva lui Moise, şi probabil că ar fi murit toţi, dacă nu s-ar fi rugat Moise pentru ei”.

„Şi oamenii se luptă să devină regi!” a exclamat David, clătinându-şi capul nedumerit.

Ţadoc a tăcut puţin, apoi a continuat: „David, văd că eşti chinuit de întrebarea ce este adevărata autoritate, şi ce nu este. Vrei să ştii ce să faci cu o rebeliune, dacă, într-adevăr, este vorba de o rebeliune, şi nu de mâna lui Dumnezeu. Eu am încredere că vei găsi singurul lucru drept de făcut, şi îl vei face. Astfel ne vei învăţa pe toţi”.

Uşa s-a deschis, şi Abişai a dat năvală. „Bunule rege! Fiul tău, carnea şi sângele tău, s-a autoproclamat *rege* la Hebron. La prima vedere, se pare că tot Israelul a trecut de partea lui. El intenţionează

să ocupe tronul. Se îndreaptă spre Ierusalim.

Câţiva dintre apropiaţii tăi au trecut de partea lui”.

David s-a îndepărtat. A spus ceva ca pentru sine însuşi, dincolo de auzul celorlalţi. „Al treilea rege al lui Israel? Oare aşa vin adevăraţii conducători ai împărăţiei lui Dumnezeu?”

Ţadoc, nefiind sigur dacă trebuia sau nu să audă cuvintele lui David, a întrebat: „Regele meu?”

David s-a întors, cu ochii umezi.

„În sfârşit”, a spus David pe un ton liniştit, „în sfârşit, această situaţie se va lămuri. Poate că mâine, pe lângă Dumnezeu, va mai şti cineva”.

„Poate”, a spus Ţadoc, „dar poate că nu. Asemenea întrebări pot fi dezbătute chiar şi după ce noi toţi vom fi morţi”.

„Asta s-ar putea întâmpla, totuşi, mâine”, a râs David. „Du-te, Abişai, şi spune-i lui Ioab. îl găseşti în turnul zidului dinspre răsărit”.

Abişai a dispărut aşa cum a intrat, năvalnic şi furios.

„Mă întreb Ţadoc”, a cugetat David, „dacă un om îl poate forţa astfel pe Dumnezeu, încât El *să trebuiască* să spună”.

Capitolul XXVI

64

Abişai a străbătut în fugă curtea până la uşa deschisă de la baza turnului dinspre răsărit şi a luat-o în sus pe scara spiralată. De sus, din capătul scărilor, Ioab s-a uitat la Abişai, a înşfăcat o torţă şi a început să alerge în jos. Cei doi s-au întâlnit şi, în lumina pâlpâitoare a torţei, s-au uitat atent unul la faţa celuilalt. Abişai a întrebat:

„Ai auzit, Ioab?”

„Auzit? E miezul nopţii, dar jumătate din cetate e trează din pricina veştii. Cum se poate,

Abişai – un fiu contra propriului tată?”

„Când regatele sunt vulnerabile, oamenii văd lucruri bizare”, a răspuns Abişai privind fix în depărtări.

„Şi vor sacrifica totul pentru a-şi satisface ambiţia”, a adăugat Ioab supărat. „Ce crezi tu despre aceste lucruri, Abişai?”

„Ce cred eu?” a răspuns Abişai, cu o mânie la fel de mare ca şi cea a lui Ioab. „Asta cred! Absalom nu are nicio autoritate în regat. El nu deţine nici putere, nici funcţie şi totuşi, s-a ridicat să dezbine regatul. Şi-a ridicat mâna chiar împotriva unsului lui Dumnezeu – împotriva lui David! David – care nu i-a făcut niciodată niciun rău, nici nu a spus niciun cuvânt rău împotriva lui.

Ce cred eu?” Abişai a ridicat şi mai mult glasul: „Asta cred: dacă Absalom, care nu are nicio autoritate, va săvârşi fapta asta; dacă Absalom, care-i un nimic, va dezbina tocmai împărăţia lui Dumnezeu” – glasul lui răsuna acum ca un tunet – „măi, dacă Absalom va face *acum* aceste lucruri rele, oare ce va face acest om când va fi *rege?*”

65

Capitolul XXVII

David şi Ţadoc erau din nou singuri.»

„Şi acum, ce vei face, David?” în tinereţea ta, nu ai spus nicio vorbă împotriva unui rege nevrednic. Ce vei face acum, în cazul unui tânăr tot aşa de nevrednic?”

„Aşa cum am spus”, a replicat David, „acestea sunt momentele pe care le urăsc cel mai mult, Ţadoc. Totuşi, contrar oricărei raţiuni, îmi judec mai întâi propria inimă şi acţionez împotriva intereselor ei. Voi

face ce am făcut şi sub domnia lui Saul. Voi lăsa în întregime destinul regatului în mâinile lui Dumnezeu. Se poate că El a terminat-o cu mine. Probabil că am păcătuit prea mult şi nu mai sunt vrednic să fiu conducător. Numai Dumnezeu ştie dacă acesta e adevărul, şi se pare că El nu-mi va spune”. Apoi, încleştându-şi pumnul, dar cu o nuanţă de umor strâmb în glas, a adăugat cu putere: „Astăzi, însă, voi acorda un loc larg circumstanţelor, pentru ca acest Dumnezeu al nostru, care nu spune lucrurile, să poată fi găsit. Nu cunosc o altă cale pe care se poate ajunge la un lucru atât de extraordinar decât aceea de a nu face *nimici* Tronul nu este al meu. Nici să-l deţin, nici să-l iau; nici să-l păzesc, nici să-l păstrez.

Voi părăsi cetatea. Tronul este al Domnului. La fel şi regatul. Eu nu îi voi sta în cale lui Dumnezeu. Niciun obstacol, nicio acţiune din partea mea nu se află în spaţiul dintre Dumnezeu şi voia Lui. El nu are de întâmpinat nicio piedică pentru a-şi împlini voia. Dacă e să nu mai fiu rege, pentru Dumnezeul nostru nu e nicio problemă să-l facă pe Absalom regele lui Israel. Acum este posibil. Dumnezeu va fi Dumnezeu”.

Adevăratul rege s-a întors şi a ieşit în linişte din odaia tronului, din palat, din cetate. A mers şi a mers…

În piepturile tuturor oamenilor ale căror inimi sunt curate.

66

Ei bine, iubite cititor, a sosit timpul să ne luăm rămas bun. Te las cu gândurile tale, să reflectezi la motivele ascunse ale propriei tale inimi.

O, à-propos, actorii se pregătesc să pună în scenă o poveste de dragoste. Poate o vom vedea împreună atunci când se va juca.

Sper că atunci, prin mila lui Dumnezeu, ne vom

reîntâlni.

67

Gene Edwards s-a născut şi a crescut în Texas, ca fiu al unui sondor. S-a convertit la Cristos în anul întâi de colegiu. A absolvit Universitatea de Stat East Texas din Commerce, Texas la vârsta de 18 ani, cu specializarea în literatura şi istoria engleză. Primul an de lucrare de după absolvire l-a petrecut la Seminarul Baptist din Riischlikon, Elveţia. A obţinut gradul de master în teologie la Seminarul Teologic Baptist de Sud-Vest din Ft. Worth, Texas, la vârsta de 22 de ani. A slujit ca pastor baptist, iar apoi ca evanghelist, timp de 10 ani. În prezent, el şi soţia lui, Helen, locuiesc în New England. Slujirea lui constă din prelegeri la conferinţe, în care vorbeşte despre viaţa creştină mai profundă şi despre trăirea în mod practic a acelei vieţi în cadrul vieţii de biserică.

68

GENE EDwArds

ISTORIA A TREI REGI

Pe cât de sigur e că soarele răsare, pe atât de sigureşte şi faptul că inimile oamenilor vor fi probate. În ciuda tuturor declaraţiilor – şi a contradeclaraţiilor – motivele ascunse din inimile tuturor celor implicaţi vor fi aduse la lumină. Asta s-ar putea să nu pară a avea importanţă în ochii oamenilor, dar, în ochii lui Dumnezeu şi ai îngerilor, asemenea lucruri sunteruciale. Inimatrebuiesăfiedată în vileag, şi

Dumnezeu va avea grijă de asta.

ISBN 978 – 973 – 8090 – 81 – 1
Lampadarul de Aur www.lampadaruldeaur.ro 9
789738 090811